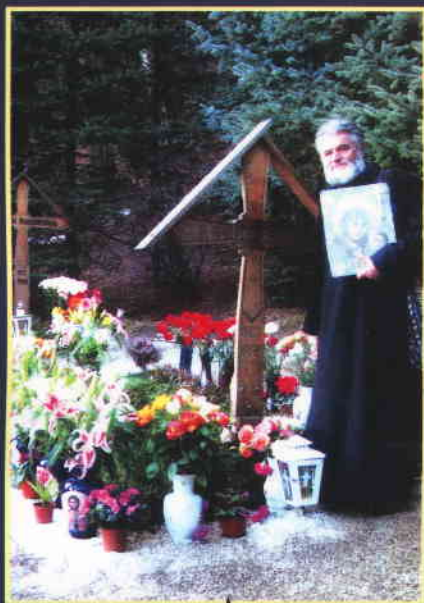

Îmi spunea Părintele Arsenie, când veneam la Sfinția Sa, la Drăgănescu: „Scrie, Petre, cuvintele pe care le-am scris eu pe pereți, căci vei avea nevoie de ele”. El știa, sigur, că eu voi scrie cândva o carte despre Sfinția Sa.

Oricine l-a văzut pe Părintele Arsenie, ar putea multe să scrie. Mie mi-a hărăzit Dumnezeu de l-am văzut de mai multe ori și, uneori, singur, doar el cu mine. Însă nu este ușor ceea ce îndrăznesc, adică să scriu despre Părintele Arsenie. De aceea, o rog pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu să-mi curățe mintea și inima, trupul și sufletul, ca să nu mă rușineze Dumnezeu acum și în Ziua Judecării.

Preot Petru VAMVULESCU

Părintele Arsenie Boca • MĂRTURIA MEA

Preot Petru Vamvulescu

Preot Petru Vamvulescu

**Părintele Arsenie Boca
MĂRTURIA MEA**

ARAD, 2012

„Mă' Petre, tu prea multe ai
învăţat de la mine...”

Mântuitorul Iisus Hristos i-a poruncit celui din ținutul Gherghesenilor, din care scosese diavolii și care voia să Îl urmeze ca ucenic: „Du-te la casa ta și, pe unde vei merge, spune oamenilor cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu”.

Așa și eu, care nu mă pot numi ucenic al Părintelui Arsenie, cum îmi zic unii, voi spune cât voi trăi și pe unde voi merge, cât bine mi-a făcut mie Dumnezeu prin Părintele Arsenie Boca.

Ne tot împușinăm cei care l-am cunoscut pe Părintele Arsenie față către față.

Am patruzeci de ani de preoție și simt că am îmbătrânit în rele. Însă, dacă nu voi mărturisi acum și voi tăcea, nu voi fi oare socotit ca un nerecunoscător sau ca unul care am ascuns darul cunoașterii Părintelui Arsenie?

Pr. Petru Vamvulescu

Această carte nu-i un tratat de teologie, ci o mărturie adevărată despre acest mare om al lui Dumnezeu trimis Neamului și Bisericii noastre, așa cum l-am cunoscut și așa cum mi-a îngăduit Bunul Dumnezeu să mi se descopere.

Când scriu aceste rânduri, îmi sună în minte și cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „Aduceți-vă aminte de cei ce v-au grăit cuvântul lui Dumnezeu și, privind la sfârșitul vieții lor, să le urmați credința”.

Și, de asemenea, cuvântul pe care îl spune, în alt loc, corintenilor: „De ați avea în Hristos mulți învățători, totuși nu aveți mulți părinți, căci în Hristos Iisus eu v-am născut pe voi prin Evanghelie”.

Oricine l-a văzut pe Părintele Arsenie ar putea multe să scrie.

Mie mi-a hărăzit Dumnezeu de l-am văzut de mai multe ori și, uneori, singur, doar el cu mine. Însă nu este ușor ceea ce îndrăznesc, adică să scriu despre Părintele Arsenie. De aceea, o rog pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu, a cărei Sfântă Icoană de la Betleem o port cu nevrednicie, să-mi curățe mintea și inima, trupul și sufletul, cele stricate cu tot felul de păcate – cum scrie la Sfântul Maslu –, ca să nu mă rușineze Dumnezeu acum și în Ziua Judecății, că am scris cartea aceasta, pe care o închin preaslăvirii ei.

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Îmi spunea Părintele Arsenie, când veneam la Sfinția Sa, la Drăgănescu: „Scrie, Petre, cuvintele pe care le-am scris eu pe pereți, căci vei avea nevoie de ele”. El știa, desigur, că eu voi scrie cândva o carte despre Sfinția Sa.

Tot așa, știa că voi vesti, de multe ori, la mulțimi de oameni, pe unde voi merge, despre Sfinția Sa. Sunt mii și mii de oameni care se adapă din sfințenia Părintelui Arsenie și a cuvintelor lui. Sunt tot mai mulți arhieriei, preoți, călugări și mireni care-i recunosc sfințenia și îi simt prezența și ajutorul.

... Între ei, se remarcă în mod deosebit Mitropolitul Ardealului, Înaltpreasfințitul Laurențiu al nostru, de origine din Sâmbăta, a cărui mamă evlavioasă, Viorica, l-a dus de mic la Părintele Arsenie, să-i sărute mâna și să-l binecuvânteze. Cred că și Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române va fi bucuros să-l așeze între sfinți, pe cerul Bisericii, împreună cu ierarhii Sfântului Sinod, pe Părintele Arsenie Boca, a cărui sfințenie este dovedită prin mii de mărturii. Canonizarea Părintelui Arsenie va fi un acoperământ pentru întreaga noastră Biserică Ortodoxă Română și pentru ridicarea slăvitei biserici, Catedrala Mântuirii Neamului, din București.

Pr. Petru Vamvulescu

Aveți așadar aici, dragi cititori, *o seamă de cuvinte*, cum zice cronicarul, despre Părintele Arsenie, iubitul Maicii Domnului: „Din cele ce am văzut, din cele ce am auzit și cu mâinile mele am pipăit”, cum zice Sfântul Ioan Evanghelistul în epistola sa.

De tâlcul multor cuvinte ale Părintelui Arsenie mi-am dat seama numai după ce s-au împlinit.

Sfinția Sa știa, de pildă, că am să port mereu cu mine sfânta icoană a Maicii Domnului, după moartea fiicei mele, Maria. De aceea, îmi spunea să nu mă tulbur, că nu sunt mulți care să aibă evlavie adevărată la sfânta icoană a Maicii Domnului, cu atât mai puțin smerenie a inimii și blândețe adevărată. Sfinția Sa nu obișnuia să ne împuieze mintea cu numărul capitolului și al versetelor din Biblie, deși toate ne îndemna să le facem în acord cu Sfintele Scripturi. Așa am urmat și eu, în această carte.

Mărturisesc că am învățat de la Părintele Arsenie cât în șapte institute teologice. De fapt, îmi spunea zâmbind, pentru că știa că îl iubesc: „Mă' Petre, tu prea multe ai învățat de la mine”.

„Oare nu ardea în mine inima mea când îmi vorbea pe cale și îmi tâlcuia Scripturile ca și lui Luca și Cleopa?...”, mă întreb și eu

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

adesea, gândindu-mă la acele clipe în care puteam fi cu Părintele Arsenie.

Zicea Părintele Arsenie: „Mă', eu nu am pretenție să mă înțeleagă cei mai mulți. Căci fiecăruia ni S-a dăruit Duh Sfânt cât ne-a rânduit Hristos. Însă, cum zice Sfântul Apostol Pavel, în măsura în care am suferit Cruce, pentru numele Lui, așa vom fi și răsplătiți de Dumnezeu”. De aceea, el mulțumea lui Dumnezeu și Maicii Domnului pentru fiecare spin al Crucii.

Îmi mai zicea: „Mă', Petre, nu mă mai apăra în fața oamenilor, căci mie îmi este mai de folos batjocura decât lauda! Lasă-i, că vor vedea ei când vine Hristos la Judecăță, cum scrie Sfântul Matei, înconjurat de îngeri și de Sfinți”.

Și mai zicea ceva înfricoșător: „Pe mine, pentru jertfa Brâncovenilor, m-a semănat Dumnezeu la voi”.

Ce mare taină! Dar câți o pot crede?! Ce clar explică aceasta Sfântul Pavel: „Toate sunt curate pentru cei curați, dar pentru cei necurați, nimic nu este curat, căci necurată este mintea lor”. Iată slăbănia cu mintea, deși ei se cred înțelepți. Așa au făcut din Iisus, idealul iubirii, coborât din Cer, motiv de vrajbă între oameni.

„Nimeni
nu ieșea de la Părintele
nemângâiat și neluminat”

Cu ani în urmă, în 28 noiembrie, la mormântul Părintelui Arsenie, Părintele Profesor Ilie Moldovan, trecut de curând la Domnul, spunea: „Sfinți au fost mulți și vor mai fi, dar Părintele Arsenie este un Sfânt providențial, cu o mare misiune în lume, asemenea Sfântului Serafim de Sarov, de la ruși, pe care Maica Domnului i l-a dat ca duhovnic, prin minune, în Sfântul Munte Athos”.

Așa după cum bine știm, Părintele Arsenie era uneori mai aspru, alteori mai blând, după cum îl lumina Dumnezeu și după cum era cazul, ca un doctor iscusit.

Se smerea adeseori și le zicea oamenilor: „Mă, de ce ați venit atâta drum la mine? Că nu sunt eu mai bun decât preoții voștri!”.

Pr. Petru Vamvulescu

Se întâmpla, dacă mai judeca cineva pe un preot pentru vreo greșeală și venea și îi spunea lui, Părintele să le zică: „Nu mai ascultați de satana, care vă îndeamnă să judecați pe preoții voștri! Rugați-vă pentru ei, spovediți-vă, întoarceți-vă de la păcatele voastre și veți avea mare folos și îi veți schimba și pe ei în bine. Iisus nu a avut nici un păcat și, iată, nici pe El nu Îl ascultă lumea! Rugați-vă ca să zămisliți și să creșteți copii pentru Dumnezeu, și unii dintre ei vor fi preoți, călugări și oameni ai lui Dumnezeu, și așa vă veți mântui”.

Pe noi, preoții, ne îndemna să ne purtăm în așa fel, încât să nu-I pară rău lui Dumnezeu că ne-a dat cel mai scump și mare har, preoția.

Nimeni nu ieșea de la Părintele nemângâiat și neluminat.

Îmi spunea Părintele Arsenie că inima Sfinției Sale este la Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Sâmbăta, încă de când a fost zămislit în pânțe de fericita mamă, Cristina. De copil zicea: „Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”. Așa îi vorbea Duhul Sfânt, Care era în el.

Nu pot să ascund bucuria aflării Sfintei Icoane a Maicii Domnului, la care s-a rugat Cristina, mama Părintelui Arsenie, și chiar Părintele Arsenie însuși, de mic co-

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

pil. Pe dosul icoanei, care este din carton, se găsesc cuvintele scrise de Părintele Arsenie: „Aceasta este icoana cea mai dragă a mamei mele, Cristina Boca. Privind la ea, la Maica Prea Curată, îi cerea cu lacrimi să-i dea și ei un băiat, și i-a dat, pe mine, Zian Boca, mai târziu Arsenie Boca. Rugați-vă și voi, toți cei ce o priviți pe Maica Cerului, pe Maica Precista, cum ne-am rugat și mama mea și eu. Amin și slavă”.

Să vă dea și vouă, celor care citiți și mă credeți, bucuria pe care am avut-o eu, Preotul Petru, când m-am închinat la această icoană. Am înțeles de la Sfinția Sa că Maica Domnului i-a învățat multe taine ale dumnezeirii Fiului ei și pe ucenici, și pe evangheliști, și pe sfinți și chiar și pe păcătoșii care se smeresc și cred în Cuvântul lui Dumnezeu. Stăpânirea ei este nebiruită și nelimitată asupra Îngerilor și oamenilor. Și cuvintele Părintelui Arsenie, ca ale unui ucenic adevărat al Maicii Domnului, erau curate ca un izvor tainic, venit de sus, care vindecă rănilor sufletești și trupești.

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se

Pr. Petru Vamvulescu

înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Zi-ane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).

Dar înălțimile de har au fost împletite cu chinuri mucenicești și încercări de tot felul. De aceea, zicea: „Mă', dacă ai avea voi crucea mea, v-ar zdrobi! Dar să nu v-o dea Dumnezeu”.

Ce taine minunate i-a descoperit Părintelui Arsenie Maica Domnului în Sfântul Munte Athos, prin Sfântul Serafim de Sarov, cum a auzit monahul Sebastian, cel nevăzător, de la Sâmbăta! Multe nu le-a putut mărturisi Părintele la nimeni. Când a venit la el moșul Sebastian, l-a întrebat Părintele: „Vrei vederea trupească sau sufletească?”. Iar el a răspuns, după un suspin: „Cea sufletească, Părinte”. Părintele Arsenie i-a zis: „Bine te-ai gândit, mă', dar te va costa! La capătul chinurilor, însă, ne așteaptă Acela Care a șters toată lacrima de la toată fața”.

Doresc ca și mie, păcătosului preot Petru, să-mi dăruiască Hristos Domnul din apa cea vie a pocăinței, din care a primit și samarineanca Fotini, al cărei cap l-am

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

sărutat în Sfântul Munte. Să se împlinească și cu mine cuvântul: „Învăța-voi pe cei fărădelege căile Tale și cei necredincioși la Tine se vor întoarce”, ca să nu am osândă că am scris această carte.

La 28 noiembrie 2008, un grup mare de ortodocși din părțile Moldovei, ajungând pe la ora trei noaptea la Mănăstirea Prislop, l-a văzut pe Părintele Arsenie, în vedenie, la mormântul lui, cu un braț de lumânări care ardeau în mâinile lui. Mi-a spus Ileana, una dintre credincioase, unele dintre cuvintele Părintelui. Între altele, Părintele Arsenie a spus: „Mă', nu-l mai judecați pe noul Patriarh, căci are o misiune foarte grea; ci rugați-vă pentru el și nu mai dați crezare bârfitorilor...”. Și le-a mai zis, tot cu această ocazie: „Spovediți-vă mai des și nu mai supărați pe Dumnezeu, întorcându-vă iarăși la păcatele voastre, precum se întoarce câinele la vărsătura lui”, cum scrie la Psalmi. Apoi, Părintele a dispărut împreună cu lumina din jurul lui și au rămas în urmă lacrimile celor îngenuncheați pe zăpadă în jurul mormântului sfânt.

Pe Părintele Arsenie n-au putut să-l înfrângă nici plăcerile tinereții, nici bogăția și banii lumii acesteia și nici slava cea deșartă a funcțiilor bisericești și lumești.

Pr. Petru Vamvulescu

Mi-a spus odată, când eram numai eu cu el, că a venit unul mare cu propunerea de a-l pune chiar mitropolit al Bisericii. Asta, pentru că, desigur, „voiau să joace după cum îi cântau ei”. Aşa L-a ispitit şi pe Iisus, în Carantania, când postea, zicându-I satana: „Toate Ți le voi da Ție, dacă Te vei închina mie”, cum scrie în Sfânta Evanghelie. Astăzi, ispitele pentru plăceri, pentru averi şi pentru funcţiile şi conducerile deşarte ale lumii sunt din ce în ce mai puternice şi mai viclene, şi cei ce ne conduc, cum zice Hristos, „se cred a fi mari binefăcători ai noştri”, cu toate că mulţi sunt vicleni. Zicea Părintele Arsenie că, mai la urmă, aşa se vor strica oamenii, că nu vom avea ce alege din ei!

Cum l-am cunoscut pe Părintele Arsenie Boca

Şi acum, este timpul să vă mărturisesc în ce împrejurări l-am cunoscut pe Părintele Arsenie. Era în anul 1970, când l-am căutat la Sfânta Biserică din Drăgănescu. Aveam, pe atunci, douăzeci şi şase de ani. Adaug aici că pictura în tempera a Bisericii din Drăgănescu, după rânduiala ortodoxă, este mai de preţ decât Capela Sixtină din Roma.

Am rămas orfan de tată la unsprezece ani şi eram student la Institutul Teologic din Sibiu. Fostul Patriarh Teoctist, care atunci era episcop la Arad, m-a selecţionat să mă hirotonească diacon pentru Catedrala din Arad. Trebuia deci ca, înainte, să mă căsătoresc. Mama, fiind văduvă de la patruzeci de ani, voia să fiu preot în satul nostru de lângă Novaci, de la poalele munţilor Parâng. N-a fost voia lui Dumnezeu,

Pr. Petru Vamvulescu

deși am încercat. De aceea, ai mei nu au fost foarte încântați. M-am dus cu viitoarea soție s-o prezint mamei și surorilor mele. Mi-au promis că vor veni la nuntă în Sibiu, însă nu a venit niciunul din partea mea. Dimpotrivă, mi-au scris o telegramă potrivnică. Nunta a fost amestecată cu lacrimile noastre, ale mirilor. Nu am avut altă scăpare, decât la Paraclisul Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu. Grabnica ajutoare m-a vestit, prin cineva, să merg la alesul ei, la Părintele Arsenie Boca.

De aceea, aș dori ca această carte să fie un prinos de recunoștință și către Maica Domnului, nădejdea celor fără de nădejde.

Părintele Arsenie, când m-a văzut, după ce am intrat, s-a dat jos de pe schelă și mi-a zis: „Bine ai venit, Petre”. Mi-a zis pe nume! Părintele purta ochelari fumurii. Atunci s-a întâmplat minunea cea mai mare. Am văzut venind, de la ochii Sfintei Sale, spre ochii mei, două funii de foc! Eu m-am minunat tare, însă el mi-a reprodat gândul și mi-a zis: „De ce zici așa, Petre: *Doamne, ce ochi minunați are Părintele Arsenie?! Uite, sunt ochi ca și ochii tăi*”. Apoi, și-a luat ochelarii de la ochi. Luminile cerești au dispărut, însă eu nu le voi uita niciodată! În ochii Părintelui Arsenie am văzut lumina cea adevărată, pe

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

care au văzut-o Sfinții Apostoli pe Tabor, la Schimbarea la Față, și care se arată la Ierusalim, aprinzând Sfântul Mormânt al lui Hristos, la Sfânta Înviere, în fiecare an. De aceea, după mai mulți ani, Părintele Arsenie îmi zicea că nu e cazul să merg la Ierusalim, ci să-L rog pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, să-Și facă Ierusalim ceresc în inima mea.

Prin darul lui Dumnezeu și prin milostenia oamenilor, am fost de mai multe ori la Ierusalim. Am fost și de Înviere, la pogorârea Sfintei Lumini, la Sfântul Mormânt de la Ierusalim. Însă nu am văzut mai mult Lumina cea adevărată, decât cum am văzut-o venind din ochii Părintelui Arsenie!

Mi-a mai zis Părintele Arsenie, tot atunci: „Spune-i soției tale, Laurenția, să nu mai plângă, pentru că v-a dezlegat Arsenie de toate blestemele, câte le-ai avut, din veac”.

Și, apoi, mi-a zis să-i scriu mamei mele, Păuna, să vină la hirotonia mea întru diacon, care urma să aibă loc la o biserică din Valea Jiului, care se sfințea de către Episcopul Teoctist. Deși mama era atât de înverșunată împotriva noastră, la rugăciunea Părintelui Arsenie a venit. Iar lacrimile de la nuntă s-au transformat, la hirotonie, în lacrimi de bucurie.

Pr. Petru Vamvulescu

Ne-au dat Dumnezeu și Maica Domnului atât mie, cât și soției mele, fiicei mele, Maria, și fiului meu, Gabriel, darul de a merge de multe ori la Părintele Arsenie. Când au mers întâi soția și copiii, a vorbit cu ei o oră și, deși erau obosiți de pe tren – căci călătoriseră toată noaptea –, nu ar mai fi plecat. Apoi, Părintele le-a dat niște mere și le-a zis: „Hai, sunteți buni de drum, că imediat vin alții și cu voi nu mai pot picta decât noaptea”. Fata plângea la ușă, zicând: „Am văzut și eu un sfânt în viață!”.

Odată, fiind la Teologie și venind în satul meu, au adus la Părintele Arsenie pe un băiat din sat, Nelu, de vreo nouăsprezece ani, accidentat mortal. Era tare zdrobit de un brad din pădure, care căzuse peste el. Era multă jale! Eu mi-am luat inima în dinți, l-am spălat, l-am îmbrăcat și l-am pus în sicriu. Când m-am dus la Părintele Arsenie, mi-a descoperit, fără să-i spun, cum m-am rugat să învieze și a adăugat: „Să-ți ție Dumnezeu credința de copil și să fii cu Hristos Cel Răstignit și Înviat pe oriunde vei merge”. Și mi-a mai zis: „Mă, îl putea învia Dumnezeu, dar ajungea un bețiv, că-i plăcea băutura”.

Când i-am zis că aș vrea să simt lumina și mângâierea și puterea lui Dumnezeu, mi-a reproșat: „Nu poți să fii și cu plăce-

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

rile trupești și cu sufletul în rai! Am eu un cârlig cu care îi trag în jos pe tinerii care vor să se suie prea din vreme la cer”.

M-a învățat să intru în Sfântul Altar cât pot de des și să fac metanii cu umilință și mulțumire la Sfintele Taine, la Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos, Care sălășluiesc în Sfântul Chivot, pe Sfânta Masă, Care sunt mai sfinte cu mult mai mult decât cele din Sfânta Sfintelor din Templul iudaic. Acolo erau Chivotul cu mana cerească, Tablele Legii și Toiagul lui Aaron. Acum, în loc de Tablele Legii, cu cele zece porunci, este Sfânta Evanghelie; în loc de Toiagul lui Aaron, este Sfânta Cruce, și în loc de mană, Preasfântul Trup și Preasfântul Sânge al Domnului. De sus, tronează Sfânta Icoană a Maicii Domnului cu Iisus în brațe, înconjuțați de Sfinții Îngeri.

Așa teologie făcea cu noi, cei tineri, Părintele Arsenie! Cele ce vi le împărtășesc în carte nu le pot scrie într-o ordine neapărat cronologică, deși Părintele ne atrăgea atenția, ca Sfântul Pavel, că Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii, cu mult mai presus decât ordinea omenească.

Am aflat că Părintele Arsenie, pe când era student la teologie, ajuta efectiv pe pictorul care picta atunci Capela de la Facultatea de Teologie, căci era talentat de

Pr. Petru Vamvulescu

Dumnezeu. Și aceasta, până a face Facultatea de pictură, Belle Arte, din București, la care l-a trimis mai târziu Mitropolitul Bălan. Dimineața, până a nu veni pictorul, căra și aranja toată schela. Când un profesor i-a zis: „Ziane, de ce te forțezi așa?”, el a răspuns zâmbind: „Măgarul de trup trebuie pus la lucru, ca să-l dresăm”.

Fiind cu atâta râvnă și dragoste pentru Hristos și Maica Domnului, Aceștia i S-au arătat de multe ori. Povestea Părintele la doi-trei apropiați cum L-a văzut într-o gară pe Hristos zdrobit de durere, deși nu era pe Cruce, străbătând cu privirea înlăcrimată prin toți și prin toate. Vrând să-I dea căciula lui, că era frig, și o bucată de pâine, pentru că era flămând, Străinul, Omul Durerilor – cum zice Proorocul Isaia –, dispăruse. Zian s-a repezit la locul unde stătuseră picioarele Lui, plângând și sărutând locul acela și a făgăduit atunci lui Iisus Hristos că-L va iubi și că nu-L va uita niciodată. Și nu l-a rămas mincinos, până la moarte!

Când s-a întors din Sfântul Munte, plin de darurile Maicii Domnului – revărsate și prin Sfântul Serafim de Sarov, Duhovnicul cel de dincolo de moarte –, pentru ca să nu se mândrească, a primit ascultarea de-a mătura curtea Mănăstirii

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Sâmbăta. Dar lumea a început să-l caute pe cel care mătura curtea! Atunci, Mitropolitul a fost constrâns să-l hirotonească duhovnic, pentru ca „Lumina să fie pusă în sfeșnic, să lumineze tuturor”, cum este scris în Sfânta Evanghelie.

Când i-am cerut canon, pentru păcatele tinereților mele, cele multe și grele, mi-a grăit: „Slujește sincer lui Dumnezeu, iar pentru păcatele tale te va canonisi El, Dumnezeu, cum m-a canonisit și pe mine”. Și se uita în zare și dădea din cap... Părintele le vedea mai dinainte, însă atunci nu mi le-a descoperit.

El spunea fiecăruia ce-i descoperea Dumnezeu, o dată și de două ori, apoi îi lăsa în pace, în seama judecății Lui. Preoților ne spunea să-i înțelegem pe toți și să pătimim împreună cu ei, în rugăciune, neîmplinirile și necazurile lor. Îi spovedea cu mare răbdare pe toți, iar canonul lui era, mai ales, ca omul să nu mai păcătuiască, așa după cum i-a zis Iisus femeii desfrânate, pe care potrivnicii au vrut să o omoare cu pietre. El știa că și diavolii și chinurile lor sunt îngăduite pentru îndreptarea oamenilor și pentru canonirea lor, spre ispășire. De aceea, mi-a zis: „Mă Petre, dacă vei mai blestema diavolii, cum te-au învățat călugării de la Frăsinei, una

Pr. Petru Vamvulescu

dintre pedepse va fi că preoteasa ta, pe care o iubești și care te iubește, te va părăsi fără motiv". Și mi-a dat exemplu pe un părinte, numit Țeposu. La cursurile de îndrumare de la București, l-am întâlnit pe Părintele Țeposu și mi-a confirmat acest adevăr. Mi-a argumentat că oamenii din sat au multe conflicte și cer mereu aceste blesteme ale Sfântului Vasile împotriva diavolilor. Așa sunt oamenii... În loc să se spovedească și să se îndrepte, îi cer preotului să se lupte cu satana, care-și bate joc și de ei, și de preotul credul și mândru că le poruncește duhurilor rele, și ele ascultă de el. Zicea Părintele Arsenie: „Unde mai găsești preot ca Ilarion Argatu, despătimit și care riscă să poruncească vrăjmașilor, care au îngăduință pentru un timp să chinuiască pe oamenii păcătoși?”

Nu era de acord, în ciuda insistențelor mamei mele, să mă duc preot în satul meu, spunându-mi că îmi voi pierde autoritatea duhovnicească de a-i îndrepta din rele pe oameni. Nici Iisus n-a putut să-i îndrepte pe cei din Nazaret, unde copilărise, deși El era venit din cer.

Am să vă dau doar un exemplu: într-un sat din Ardeal, cânta frumos la strună un teolog, care avea multe rudenii acolo. După pensionarea părintelui din sat,

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

mulți au așteptat să-l hirotonească preot în satul lui, dar Mitropolitul Nicolae Bălan a numit preot pe un altul. Atunci, tot satul s-a unit cu rudeniile lui și, timp de trei luni, niciunul nu a venit la biserică. Mitropolitul l-a trimis pe Părintele Arsenie să îndrepte lucrurile. El și-a adus un urcior cu aghiasmă și Sfânta Anafură în traistă și nu a ieșit din biserică o săptămână. De pe la jumătatea săptămânii, au început să vină credincioșii câte unul, câte unul și tot mai mulți s-au întors în biserică. Apoi, duminica, la Sfânta Liturghie, n-au mai avut loc nici în curte, venind și din împrejurimi. Și așa, Părintele Arsenie, cu rugăciunea, cu postul și cu cuvântul, a reabilitat pe tânărul preot și pe familia lui, care plângeau de mulțumire. Mie mi-a zis Părintele Arsenie „că mai curând se îndreptează oamenii la spovedanie, decât prin predică. Și să-i mai căutăm la necazurile, la slăbiciunile și la coliba lor”.

Mărturii, minuni și ziceri pentru mai târziu

Cu mulți ani în urmă, a apărut, ca prin minune, pe vremea Părintelui Arsenie, la o librărie, un album de icoane cu Maica Domnului, în patruzeci de ipostaze, pe carton, alcătuit de un pictor bătrân din București, Gheorghe Răducanu, într-un tiraj foarte mic și care, bineînțeles, s-a epuizat imediat. Soția a luat unul pentru noi și unul pentru Părintele Arsenie, pe care i l-a dus duminica cealaltă, la Drăgănescu. Părintele s-a bucurat și i-a zis: „Măi preoteasă, dă-mi adresa pictorului Răducanu din București, că mă duc să-l felicit”. Preoteasa i-a răspuns: „Nu o am, Părinte”. Părintele i-a zis: „Lasă că vine Pătru imediat și mi-o dă el”. Vedeți, Părintele știa că eu am venit cu avionul și că sunt în drum spre Drăgănescu. Așa de mari daruri avea, dar le ascundea! Zicea

Pr. Petru Vamvulescu

către mine, în fața oamenilor: „Auzi, mă Petre, zic ăștia că eu sunt înainte văzător și prooroc, dar eu cunosc un pic de psihologie, un pic de medicină, un pic de teologie și mă mai ajut de câte-o poză de-a lor și le mai nimeresc uneori”.

Într-o dimineață de treizeci august, mi-a spus: „Petre, du-te acasă, că la noapte va muri sora soției tale din Sibiu, cu cancer la sân, iar poimăine va muri sora ta, cu fractură de coloană, și vor rămâne trei orfani. Dar Dumnezeu și Maica Domnului vă va da putere să treceți peste moarte, iar ele sunt pregătite cu atâta suferință și rugăciune”. Vă întreb pe dumneavoastră, care citiți aceste rânduri: aceasta ce psihologie și ce *nimereală* a fost?

Părintele Savian Bunescu, la a cărui biserică picta, îmi zicea: „Părinte Petru, ai pierdut ultimul autobuz spre București”, pe când Părintele Arsenie îmi șoptea că mă așteaptă unul jos, lângă plopi. Și așa a fost!

Ne mai zicea: „Mă, eu trebuie să vă port de grijă și când veniți și când plecați, ca la niște copii ai mei”.

Îmi mai zicea: „Să nu încerci să-ți iei carnetul de șofer, pentru că nu ai atenție distributivă și rămâi pe câte o idee și uiți de frână uneori și poți face accident”. L-am ascultat, și astăzi tot el îmi poartă de grijă pe toate drumurile vieții.

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Zicea lucruri mari: „Eu fac treabă de pompier, salvez ce se mai poate salva de la oameni”.

Nu pot să nu mă refer și la Acatistul făcut Părintelui Arsenie de Monahul Dometie Moian de la Sâmbăta, de care m-au întrebat mulți, alcătuit imediat după moartea Părintelui Arsenie și care s-a răspândit cu repeziciune, nu numai în țară, ci și în străinătate. Sigur că nu-i desăvârșit, cum zicea regretata maică Zamfira, Dumnezeu s-o odihnească cu Sfinții! Părintele Arsenie merita un Acatist desăvârșit, după măsura lui; dar până va face ceva unul mai reușit – probabil după canonizare –, iubitorii de Părintele Arsenie îl citesc pe acesta, cum zicea și Părintele Nichifor Todor din Sibiu, prietenul Părintelui Arsenie. Ba unii i-au făcut – Dumnezeu să le răsplătească! – și Paraclisul, care, trebuie să recunoaștem, e foarte frumos.

De ce nu citim în viața Sfântului Simion Noul Teolog cum i-a făcut slujbă și icoană duhovnicului său, Cuviosul Simeon Evlaviosul, fiind încă în viața pământească, cu toată împotrivirea celor de atunci? Unora le-a rămas mult din copilăria inimii și nu și-au putut însuși înalta teologie a minții, cinstindu-L pe Dumnezeu cum pot ei. Putem să alegem – zicea Părintele Arse-

Pr. Petru Vamvulescu

nie – nebunia păcatului și chiar și lupta împotriva lui Hristos, dar urmările pustiitoare nu le mai putem stăvili, ca și cei care au inventat bomba atomică. Fiindcă șchiopătăm și bâjbăim ca niște orbi, cum zice Sfântul Ilie în Cartea Regilor.

Fiul meu, Gabriel, s-a născut cu o coastă și o vertebră în plus. Un profesor, doctor de oase din București, a zis că, dacă nu-l va opera el, copilul nu va mai crește, dar Părintele Arsenie a zis să nu umble nimeni acolo, că acea dublură de oase îi întărește toracele și, când va fi de vreo douăzeci de ani, va avea doi metri. Și așa este! Fiica, Maria, nu a reușit la facultatea de matematică și a zis Părintele Arsenie să-I mulțumim lui Dumnezeu, că-i storcea creierii, că și așa dormea puțin. Dar a reușit la teologie, în Arad, devenind colegă cu viitorul soț, Părintele Ștefan, cu care are trei copii. L-a iubit pe Părintele Arsenie – cred că mai mult decât pe mine – și a predat câtăva vreme religia copiilor, care o aveau ca pe o mamă. O rog să mă tragă lângă ea când îi va șopti Maica Domnului, că de la moartea fiicei mă mângâi purtând Sfânta Icoană a Prea Curatei Născătoare de Dumnezeu, de la Betleem.

De soția mea, Laurenția, care avea cancer la sân de mulți ani, zicea să nu ne mai

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

plângem, că va trăi ani buni în urma lui. Mi-a luat-o Dumnezeu în 2004... Și zicea Părintele că, dacă nu-i legau trompele după a doua cezariană, după nașterea băiatului, la maternitatea din Timișoara, mai putea naște încă un copil, deși era în vârstă și scăpa fără cancer.

Îmi zicea să mă scol dimineața ușor, fără să mă simtă soția, știind că ea doarme la margine, iar eu să mă sprijin de stîngă dinspre perete de la recamier, pentru ca, fiind bolnavă, ea să mai poată dormi vreo două ore. Vedeti, știa, fără să-i spun, și locul unde dormim fiecare. Și era bună o mamă, iar când trebuia, era ca o sabie! Îmi vine uneori să mă bag pe sub pământ, până la picioarele Părintelui, și să i le sărut!

Îmi zicea să sfătuesc tineretul să nu mai întârzie mult cu căsătoria și nici să nu fie diferențe de vârstă prea mari între ei.

Ne vorbea de cei trei vrăjmași ai omului: trupul, lumea și diavolul, cărora trebuie să le opunem rugăciunea, iertarea și îndelunga răbdare, izbăvind-ne de neștiință, uitare și lene, cum scrie și Filocalia Sfinților, „căci toate le putem prin credință în Hristos, care ne încinge cu putere”, cum scrie Sfântul Pavel.

I-am zis, la un moment dat, părintelui Aurel Răduleț: „Hai la părintele Ar-

Pr. Petru Vamvulescu

senie!". El a răspuns atunci: „N-am probleme, n-am dileme! La ce să mă duc?". După doar câțiva ani, s-a dus la Părintele Arsenie. Când l-a văzut, Părintele Arsenie i-a zis: „Cum de ai venit? Că ziceai că nu ai probleme și nu ai dileme". Începuseră vrăjmașii să-l necăjescă pe părintele Aurel și începuseră problemele și dilemele, ca la fiecare om.

— Pe o doamnă din Sibiu, Răspop Rodica, părintele a scos-o dintr-o deznădejde cumplită. Avea o singură fiică, fecioară curată, absolventă a facultății de medicină, care a murit asfixiată cu gaz în baie. Părintele Arsenie a făcut-o pe mama Rodica să vadă în chip minunat locul unde a așezat-o Dumnezeu pe fiica ei, iar mama a ajuns să-i mulțumească, cu lacrimi.

Tot așa s-a întâmplat și cu fata cea mare a părintelui Răduleș, una din cei doisprezece copii, care a murit tot asfixiată cu gaz în baie. Nu există necaz mai mare pe această lume decât să-ți conduci copiii la mormânt! Vă spun ca unul care am pățit această. Iată cum ne poate încerca Dumnezeu credința noastră în Înviere!

Maicii Teoctista de la Voila îi zicea Părintele Arsenie: „la capătul suferințelor tale te așteaptă Iisus Hristos. Dacă nu aveai suferința așa de mare, cădeai în des-

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

frânare, așa că să-I multumești lui Dumnezeu". La ea am sărutat icoana Sfântului Andrei răstignit pe crucea în formă de X, pirogravată de Părintele Arsenie.

Îmi zicea Părintele Arsenie să nu mai acuz pe tânărul Vasile din Micăsasa că-i leneș, căci cu nervii lui, așa de bolnavi, nu poate lucra. Dar e destul că se roagă cu lacrimi pentru toți necăjiții.

Maica Zamfira – Dumnezeu să-i răsplătească! – m-a primit de câteva ori la așezământul de la Sinaia, unde am stat la masă și am sărutat scaunul pe care stătea Părintele Arsenie. Mi-a dat o flanelă de-a părintelui Arsenie și ghetele Sfinției Sale, cu care mergea pe munte, ca să umblu și eu pe cărarea cea dreaptă și să mă îmbrac în haina mântuirii.

Părintele Arsenie îmi spunea cu smerenie: „Când urc muntele, mănânc o bucățiță de slănină, ca să am energie". Pentru mine, el era cel mai bun medic, de suflet și de trup, și, deși nu a terminat facultatea de medicină, nu l-aș fi dat pe o mie de medici și de preoți!

Prin anul 2010, s-a vindecat, la mormântul Părintelui Arsenie, Miron din Târgu Jiu, care avea vreo 17 ani. Mama lui venea de la spital cât putea de des la mormântul Părintelui și plânga. Apoi, lua

Pr. Petru Vamvulescu

untdelemn din candelă și se ducea la spital și îl ungea pe băiat peste tot. După câteva luni, l-a dus mai mult târâș de picioare până la mormântul Părintelui, de unde s-a întors mergând normal lângă mama lui, Georgeta! Eu eram jos, lângă mănăstire, și l-am văzut cu ochii mei! Tatăl lui, însă, cum fac mulți, i-a părăsit, mergând după alta, fugind de crucea familiei.

Dar au fost și cazuri de oameni care nu s-au tămăduit la Părintele Arsenie.

Așa a fost o fată, Ioana, din Sibiu, cu bunica ei, pe care eu o spovedesc. Nepoata avea vreo 12 ani. Eram de față când Părintele i-a spus clar: „Asta îți este crucea pe viață”. Suferea cu picioarele, de poliomielită. I-a proorocit că se va mai îmbunătăți puțin, dar nu mult, însă va avea un soț bun și copii buni. Așa după cum și Sf. Ap. Pavel îi scrie lui Timotei: „Pe Tihic l-am lăsat bolnav în Milet”. Deci nici la Sf. Ap. Pavel nu se tămăduiau toți, ci numai cei pe care voia Dumnezeu să-i tămăduiască, la fel ca și la Părintele Arsenie.

Am dăruit pentru așezământul din Sinaia, unde sunt multe din ultimele lucruri ale Părintelui Arsenie, o carte poștală scrisă de Părintele Arsenie unui fiu duhovnicesc, soldat pe front, în anul 1994, cu numele Andrei, îndemnându-l pe scurt la viață curată, ca să fie ocrotit de Dumnezeu.

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Părintele Arsenie a depistat și boala mea de gelozie din tinerețe față de soția mea și mi-a dat vindecarea, spunând: „Roagă-te pentru ea și las-o în pace”. Și așa m-am liniștit. Și a mai fost o altă boală a mea... Am început să îmi las, din mândrie, barbă mare de tot, așa cum m-a învățat părintele Cleopa. Însă Părintele Arsenie mi-a zis: „Lasă, măi, soția să-ți aranjeze măturoiul ăla de bărboi, că nu ești pustnic, cum te crezi tu!”.

Mare este taina vieții și a morții Părintelui Arsenie! Maica Timoteea, adormită de vreo câțiva ani, la vârsta de 102 ani, zicea: „Voi nu știți că Părintele Arsenie, ca și Sfântul Serafim de Sarov, încă nu și-a terminat taina misiunii încredințate lui de Dumnezeu pe pământ!”.

Nu știu dacă cei de astăzi vor pune în studiul studenților teologi și al seminariștilor Cărarea Împărăției a Părintelui Arsenie, ca să-i lumineze pe viitorii preoți, care au atâta nevoie.

Căci Părintele Arsenie, văzând că la noi valoarea nu are valoare, a vrut să ardă cartea sa, așa cum a făcut Sfântul Moise Proorocul cu Tablele Legii de pe Muntele Sinai, date de Dumnezeu Însuși – cu cele zece porunci –, când a văzut păgânătatea poporului care, la poalele muntelui

Pr. Petru Vamvulescu

Șinai, mânca, bea și juca, uitând cu totul de Dumnezeu.

— A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: „n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea popoului, care zace în întuneric”. De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație, ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe care îi picta.

— Sfântul Prooroc Isaia spune: „Doamne, câți au crezut în cuvântul Tău și puterea brațului Tău la câți s-a descoperit?”.

Ne trebuie mintea și simțirea lui Hristos, de care scrie Sfântul Pavel. Nouă, preoților, ne spunea: „Mă, ocupați-vă mai mult de cei ce doresc mântuirea. Nu vă mai pierdeți timpul cu viclenii!”.

Acum am să vă destăinuiesc ceva ce am aflat despre marele preot, profesor, doctor în teologie Dumitru Stăniloae. Mi-a con-

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

firmat, când trăia, chiar Sfinția Sa, în casa sa, între patru ochi, unde l-am vizitat, în București, cu binecuvântarea Părintelui Arsenie. După ce Părintele Stăniloae s-a mutat de la Institutul Teologic de la Sibiu la Institutul Teologic de la București, a avut o controversă teologică în ziarul *Telegraful Român* cu fostul Mitropolit al Ardealului, Nicolae Mladin, pe atunci profesor la Teologie, în legătură cu Maica Domnului. Părintele Dumitru Stăniloae a afirmat că, deși zămislirea Maicii Domnului din dumnezeieștii Săi părinți Ioachim și Ana este asemănătoare cu a Sfântului Ioan Botezătorul, este totuși cu mult mai înaltă. Și aceasta, nu numai pentru că a fost la adânci bătrâneți, ci și pentru că ea vine după un post de 40 de zile, fără picătură de apă, după ce preotul de la templu nu a vrut să le primească jertfa, pentru că nu aveau copii. Și, după cum Eva cea veche a fost luată în chip tainic din coasta lui Adam, așa și Eva cea nouă, cea mai cinstită decât toate puterile îngerești, a fost luată tainic din Sfinții Ioachim și Ana, mai presus de înțelegerea noastră. Dar aceasta nu se poate dogmatiza, cum greșit au făcut-o catolicii. De fapt, ea a fost așteptată de întreaga făptură a lui Dumnezeu, în chip tainic, și

Pr. Petru Vamvulescu

de toate neamurile, care suspinau de mii de ani după „aceea care avea să zdrobească capul șarpelui-diavol”, care a înșelat-o pe Eva. Pentru aceasta, Evei celei noi, Preasfintei Fecioare Maria, i-a fost rânduit de Sus să petreacă în Sfânta Sfintelor de la 3 ani până la 15 ani, unde intra numai mai-marele Preoților, o dată pe an. Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, și-a luat de la Duhul Sfânt și din ea Preasfântul Lui Trup și Sânge, din Care ne împărtășim.

Mântuitorul Se numește pe Sine, de multe ori, nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și Fiul Omului, adică fiul Preasfintei Fecioare Maria. Acestea fiind zise, de la Sfinții Părinți rezultă că Maica Domnului este părtașă la mântuirea noastră. După aceste afirmații de la Sfinții Părinți, arătate în Telegraful Român, Părintele Stăniloae mi-a spus mie plângând că i s-a arătat în-săși Maica Domnului, care i-a pus mâna pe cap și i-a zis: „Îți mulțumesc și ți-am rămas datorare!”.

Eu cred că Maica Domnului și-a achitat cu prisosință datoria față de părintele Dumitru Stăniloae, făcându-l, prin scrierile teologice, dogmatice și filocalice, poate cel mai mare teolog al Ortodoxiei contemporane.

În Maica Domnului, prin Întruparea Sa – zicea părintele Arsenie –, a făcut

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Mântuitorul, de fapt, prima Sfântă Liturghie de pe Pământ și din Cer. De aceea, noi trebuie să împlinim porunca Maicii Domnului, singura, de la nunta din Cana Galileei, redată în Sfânta Evanghelie de la Ioan: „Să faceți tot ceea ce vă va spune El!”.

Natanael, mirele din Cana, și soția lui au dus viață feciorelnică și au murit pentru Hristos. Dar fecioria, zice Înșuși Hristos, este un dar mare, pe care nu îl pot împlini cei mai mulți dintre oameni. Pentru cei mai mulți, este suficientă porunca din Cartea Facerii: „Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și-l stăpâniți”. Dar, mai întâi, trebuie să creștem în cunoașterea și iubirea lui Dumnezeu. De la instinctul înmulțirii și până la înmulțirea sugerată de Dumnezeu, este o distanță considerabilă, care nu lasă loc iubirii animalice.

Unii au răstălmăcit greșit cuvântul Părintelui Arsenie față de cei căsătoriți, în așa-numita Pravilă albă. Pentru aceasta, zicea că „de-abia așteaptă să se termine odată cu problema dintre bărbat și femeie, pentru care și lui Dumnezeu I-a părut rău că l-a făcut pe om, pentru care a venit potopul”. Desigur, vom da seama toți cei căsătoriți de roadele pe care le-am adus, în condițiile oferite de Nunta Sfântă; dacă am adus toți copiii dați de Dumnezeu și

Pr. Petru Vamvulescu

² cum i-am crescut și ³ cât de curată am păstrat haina Botezului.

„Iată, eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu”, zice Proorocul Isaia. Iar dacă nu ni-i dă Dumnezeu, știe El de ce. De aceea, să-I mulțumim și atunci, însă mai cu seamă să nu cumva să-i oprim noi în vreun fel să vină. Nu cred că Părintele Arsenie ar fi fost de acord cu fertilizarea în vitro, care solicită masturbarea bărbatului și apoi a femeii, cu totul nefirească. Apoi, maestrii științei își permit să omoare exemplarele găsite de ei slabe, ceea ce este o crimă. Zicea un cioban bătrân că unde-i minte multă, și prostie îi tot atât, la cei fără frică de Dumnezeu. Sigur că și înfierea unui copil de la casele de copii este un risc – zicea Părintele Arsenie –, pentru că nu știm ce conțin genele strămoșilor lui.

Unii îi tăgăduiesc astăzi Părintelui Arsenie, cu viclenie, tocmai curăția vieții, minunile și sfârșitul mucenicesc, și așa îi tot amână canonizarea. Eu tocmai acestea le accentuez în cartea aceasta. Și câți sunt cinstiți în conștiința lor ne vor da crezare.

Nu cumva să Se mânie Dumnezeu pe noi, pentru tăgăduirea adevărului despre Părintele Arsenie!

Trebuie să vă spun și despre încă o mare minune, auzită din gura Părintelui

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Pantelimon, de la Mănăstirea Ghighiu, de lângă Ploiești Sud, povestită și în revista *Formula AS*. Părintele Pantelimon afirmă că, la întoarcerea lui de la mormântul Părintelui Arsenie, în 28 noiembrie 2008, autoturismul a fost purtat pe sus de o putere dumnezeiască, până la Ploiești. Când au revenit pe pământ, împreună cu șoferul care conducea mașina, au auzit în spate vocea inconfundabilă a Părintelui Arsenie, care i-a fost duhovnic și stareț la Mănăstirea Sâmbăta, mulțumindu-le și binecuvântându-i, ceea ce i-a umplut de bucurie nepământească. Astfel de minuni nu pot fi primite decât numai prin darul credinței fără de margini despre care scrie „Sf. Ap. Pavel în Epistola către Corinteni, atunci când vorbește despre „dragostea care pe toate le crede”.

Taina muceniei, prin iradiere, Părintele Arsenie n-a descoperit-o decât Părintelui Ilarion Argatu, de care zicea că-i printre puținii preoți de care se mai teme diavolul în ziua de astăzi. De fapt, Părintele Arsenie a vrut să ascundă de oameni mucenicia sa, ca să se spună, așa cum și zic mulți, că a murit de boală și bătrânețe.

Părintelui Ilarion Argatu, referitor la acel moment, i-a spus că a știut că îl iradiază, dar nu i-a fost frică. Și a știut că

Pr. Petru Vamvulescu

va muri mult mai târziu. După aceea, Părintele Arsenie s-a dus la spital, unde era internat grav bolnav cu picioarele și sculptorul Gheorghe Vâlcea, care a lucrat în lemn tâmplăria și sculptura de la Mănăstirea Prislop. Mi-a spus chiar el, sculptorul Gheorghe, în casa sa din Comarnic, acum vreo trei ani, cum l-a binecuvântat Părintele Arsenie și i-a poruncit să se scoale degrabă și să vină cu el la Prislop și să îi arate ce mai are de făcut, pentru că pe el, după un timp nu prea lung, îl va chema Dumnezeu. Gheorghe Vâlcea trăiește și astăzi și mai mărturisește și faptul că Părintele Arsenie i-a tămăduit soția de cancer, deși era în ultima fază. Gheorghe Vâlcea lucra la Prislop împreună cu Părintele Arsenie, iar ea era în spital la Brașov. Părintele Arsenie, văzându-l răpus de durere, i-a zis: „Gheorghe, vezi-ți de treabă, nu mai plânge, că pentru boala soției tale vorbesc eu cu Dumnezeu”. În trei zile, soția i-a dat lui Gheorghe telegramă că nu mai are nimic și va ieși din spital. Gheorghe m-a întrebat pe mine: „Părinte Petru, omul ăsta e din cer sau de pe pământ?” Eu i-am răspuns: „E de pe pământ, dar are Cerul în el”.

După ce a trecut la Domnul Părintele Arsenie și l-au dus de la Sinaia la Prislop

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

și l-au așezat în mănăstire, cineva l-a auzit pe Părintele Savian Bunescu, cel căruia îi pictase biserica, strigând printre lacrimi lângă trupul Părintelui Arsenie: „Doamne, Tu știi că nu eu sunt de vină pentru moartea Părintelui Arsenie”. Deci careva era de vină. „Dumnezeu – zicea Părintele Arsenie –, care le vede pe toate, nu le descoperă pe toate aici, pe Pământ, și nici nu le pedește, nici nu le răsplătește pe toate aici, ci la Judecată”. O maică a zis că ar fi fost și otrăvit, nu numai iradiat.

Prin 1950, la Sfânta Liturghie, de hramul *Sfintei Cruci*, din 14 septembrie, Părintele Arsenie s-a oprit din slujire și a strigat către unii care se tot plimbau de colo-colo și vorbeau nimicuri: „Pentru ce ați venit aici?”. Tot așa le-a zis Iisus ucenicilor pe care i-a găsit dormind în Ghetsimani: „Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită”.

Odată, prin 1987, nu l-am găsit pe Părintele Arsenie. Eram cu soția și am sărutat clanța ușii de la Sfântul Altar. Când l-am reîntâlnit, mi-a spus că știe ce am făcut și că s-a primit, dar va veni în curând timpul să nu-l mai găsim cu trupul, că mai are numai două calendare. Nu am înțeles cu totul, atunci, această taină...

Altădată, i-am spus că eu cu preoteasa mai judecăm, împreună, pe câte unii. In-

Pr. Petru Vamvulescu

interesant ce mi-a răspuns: „Dacă mai judecați, o să vă prindeți mâna în ușa”. Însă nu mi-a tâlcuit cum. Am înțeles mai târziu că era vorba, ca și la Patericul Egiptean, de cei care răpesc dreptul de judecător al lui Iisus Hristos, dat de Tatăl, pentru ca toți să-L cinstească pe Fiul cum Îl cinstesc pe Tatăl, cum scrie în Sfânta Evanghelie.

Mai zicea: „Chinul morții animalului, al păsării sau al peștelui se transmite într-un fel neștiut de noi celui care îl mănâncă”. De aceea, poate, pustnicii mâncau legume și fructe.

Mi-a mai descoperit și m-a dojenit că eu cu mintea mea slabă am ispitit Taina Sfințelor Taine, adică Sfânta Împărtășanie, care depășește mintea oamenilor și a îngerilor. Aceasta este pâinea coborâtă din Cer, dătătoare de viață veșnică.

Multe nopți, în cei 20 de ani cât a fost Părintele Arsenie la biserica din Drăgănescu, se ruga în Sfântul Altar vărsând lacrimi fierbinți, în fața Sfântului Chivot, cu Sfintele Taine, pentru mulți, ca să nu ne părasească Dumnezeu. Când cineva l-a întrebat de ce suferă atâtea de la cei de acolo și de ce nu pleacă, Părintele Arsenie a răspuns prin cuvântul Sfintei Evanghelii: „Cei bolnavi au trebuință de doctor”.

Cunosc trei cazuri cu trei preoți care sofează și la care, la verificarea cantității

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

de alcool din sânge, opriți fiind de poliția județeană, după ce consumaseră Sfintele Taine din Sfântul Potir, prin minune, nu s-a găsit nici urmă de alcool! Aceasta, pentru că vinul din Sf. Potir se preface, prin pogorârea Duhului Sfânt, în Preasfântul Sânge al lui Iisus Hristos, mai presus de înțelegerea noastră.

Părintele Arsenie a avut de la Dumnezeu daruri mari și ne-a trezit multora ura față de păcat și dorul după Dumnezeu, asemănându-se cu Mântuitorul.

De aceea, el a strălucit ca elev, student, călugăr și duhovnic, și în mănăstire, și în închisoare și dezbrăcat de haina călugărească, fiind cu totul mai presus de lume.

Ne îndruma să fim mai mult Maria decât Marta și să credem că, prin Maica Domnului, ni se vor rezolva cererile cele de folos.

Călugărul pictat la intrare, pe peretele din stânga al bisericii din Drăgănescu – răstignit pe cruce, către care strigau potrivnicii: „Rabzi ca un prost!” –, este o imagine a Părintelui Arsenie.

Numai la Drăgănescu, Hristos Cel Răstignit Se desprinde din cuie, ne îmbrățișează și ne cheamă la Sine: „Veniți la Mine, toți cei necăjiți și împovărați!”.

Mai la sfârșit, știind că va pleca din lume, Părintele Arsenie și-a lăsat iarăși

Pr. Petru Vamvulescu

barbă puțin mai mare, că zicea că i se apropie timpul mărturisirii și al plecării din lume și că trebuie să semene cât de cât cu chipul său de la început, din călugărie.

Pe Iuda cel viclean, Părintele Arsenie l-a pictat, în scena Cinei celei de Taină, cu o mână întinsă spre Sfânta Împărtășanie, iar cu cealaltă strângând punga cu bani. Să luăm dar aminte!

Dezvelind cât a fost cu puțință adevărul, rezultă că Părintele Arsenie a urcat toată scara desăvârșirii arătată de Sf. Ioan Scărarul în scrierea sa, *Scara Raiului*.

Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomja – care acum are vreo optzeci și șapte de ani – că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului.

Și monahul cărturar Alexandru – care a peregrinat prin Sfântul Munte și în multe alte locuri, iar acum este la Mănăstirea Sâmbăta – a spus că sunt unele locuri cunoscute și marcate cu pietre unde i s-a arătat Maica Domnului însăși Părintelui Arsenie, în momentele grele, îmbărbătându-l și luminându-l.

Pe Golgota, sub Sfânta Cruce – remarcă Părintele Arsenie –, erau numai Maica

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Domnului, ruđenia ei, Maria lui Cleopa, care-i era ca o soră, și Maria Magdalena. Mucenicia pentru Hristos trebuie reapinsă în fiecare zi în inimă, făcându-ne „ca niște oi de junghiere” a patimilor și poftelor din noi, cu ochii ațintiți la Crucea Lui Hristos, cum zice Sfântul Pavel.

Precum scrie Părintele Arsenie în lucrarea sa de licență în teologie, *Încercări duhovnicești*, trupul, sufletul și duhul nostru să le păzim cât mai curate, ca să ne împărtășim, fără de osândă, cu Hristos Cel Răstignit și Înviat, zădărniciind, în felul acesta, pe cât este cu puțință, lucrarea gândurilor rele și zdrobindu-le de Piatra Hristos. Astfel, imităm, pe cât putem, pe Maica Domnului, care nu a fost întinată de niciun gând rău, încercând și noi să căutăm râvna ei „de a fi mereu în casa Tatălui”.

Părintele Arsenie a lărgit gama picturii ortodoxe de la biserica din Drăgănescu, arătând păcatul celor ce nu caută Împărăția lui Dumnezeu, ci alte planete. Alții, mai rătăciți, caută dezintegrarea atomică și grăbesc sfârșitul lumii prin focul și energia uriașă care spulberă și arde pământul – cum scrie Sf. Petru, în epistola sa –, ca ultimă soluție pentru oprirea păcatului.

Unei doamne cu fiul neascultător – singurul ei fiu, de altfel –, i-a zis Părintele

Pr. Petru Vamvulescu

Arsenie să scoată diavolul din casă, adică televizorul, care îi strică fiul. Pe fiul său, care avea o prietenă, mama l-a îndemnat să nu se culce cu ea, până după cununie. Nu a ascultat, iar fata a rămas gravidă și el a obligat-o să avorteze. Dar Dumnezeu a îngăduit ca, la locul de muncă, la depozitul la care lucra băiatul, acesta să iasă cu lipsă mare din gestiune. Venind la Părintele, i-a adus aminte de dreptatea lui Dumnezeu, pentru crima avortului, pe care este bine s-o ispășească aici.

Așa era Părintele Arsenie, spunea adevărul oricui, chiar și lui Nicolae și Elenei Ceaușescu. Aceștia se temeau de el ca Irod de Sfântul Ioan Botezătorul. Dar cei doi nu l-au ascultat și nu s-au smerit în fața lui. Pentru păcatele noastre, Părintele Nicodim de la Prislop știa de la Părintele Arsenie că vor veni cândva peste noi trei zile de întuneric total al văzduhului, ca peste egiptenii de odinioară. Să avem dar pregătite candelă, lumânări, Sfânta Anaforă, agheasmă și să nu răspundem provocărilor din afară, ale vrăjmașilor, ci să ne rugăm la Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii.

Maicii Isidora de la Prislop – care a fost cântăreață de operă la Brașov – Părintele Arsenie i-a spus să se roage din tot sufletul, în timpul Sfintei Liturghii, ca

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Dumnezeu să-i ajute să devină martoră a dumnezeirii lui Hristos. Ea mărturisește că a văzut ochii Părintelui strălucind ca focul și că Părintele i-a arătat calea mântuirii în mănăstirea din Prislop.

Odată, pe când Părintele Arsenie era la biserica din Drăgănescu, oamenii l-au rugat să le dea ceva binecuvântat. Atunci, el a binecuvântat apa din fântâna bisericii. Credincioșii, apoi, în evlavie lor, au scos cu găleata nu numai apa, ci și mărul de pe fundul fântânii.

„Va veni vremea – zicea Părintele Arsenie –, când vom vedea și noi rănile sfinte ale Mântuitorului, ca Toma. Însă pentru mulți va fi prea târziu”. Așa le-a zis Hristos celor ce Îl judecau cu viclenie, că Îl vor vedea venind pe norii Cerului, la judecată, dar ei nu au crezut.

Părintele Arsenie aducea de prin împrejurimi sfinte cruci părăsite și pietre vechi, care istorisesc fără cuvinte. Și acest obicei l-a deprins și Preasfințitul Daniil Stoenescu.

„Mă' Ioane – zicea Părintele Arsenie unuia –, așa să te rogi întotdeauna, cum te-ai rugat în noaptea aceea, când ai trecut apa cea învolburată, pe punte, și au apărut îndată bandiții ăia periculoși, care-ți puteau lua cei două mii șapte sute de lei pe care-i aveai la tine, aruncându-te în apă”.

Pr. Petru Vamvulescu

Zicea Părintele Arsenie că lui Dumnezeu îi place să-I cerșim mereu prin rugăciuni, cum fac cerșetorii cu noi.

Acum, însă, unii înlocuiesc duhovnicul cu psihologul, care, oricât ar fi de folositor, nu se poate substitui duhovnicului, care are darul iertării și al slujirii celor șapte Sfinte Taine.

Fumatul, zicea Părintele Arsenie, atacă nu numai sângele și organele respiratorii, ci și mintea și credința omului, care, de fapt, în multe momente, are impresia că se liniștește nu cu rugăciunea, ci cu țigara. Am să vă dau un exemplu minunat. Cu mulți ani în urmă, un om bogat din județul Suceava, mergând la Ierusalim, s-a spovedit și și-a luat canon să nu mai fumeze. Dar, revenind în țară, cu prietenii, la băutura, a început să fumeze din nou, iar când înconjura mănăstirea împreună cu preoții și cu credincioșii, cu Sfintele Moaște ale Sfântului Ioan cel Nou, mucenicul de la Suceava, a apărut în fața lui un bărbat luminat care, apucându-l de mână dreaptă, i-a spus: „Cu degetele cu care îți faci Sfânta Cruce ții rămaia satanei? Ce ai promis la Ierusalim?”. „Că nu mai fumez. Dar tu cine ești?” „Caută-mă în calendar, sunt Mucenicul Artemie”. L-a găsit, într-adevăr, omul nostru în calendar și nu a mai fumat niciodată!

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Odată, după Sf. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei din București, cineva l-a văzut pe Părintele Arsenie, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte, și a plâns. Părintele i-a zis: „Îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și Sfinții mor...”. Și aceasta a spus-o despre sine.

Spre sfârșitul lumii, zicea Părintele Arsenie, vor fi așa de puțini cei care se mântuiesc, că vor putea încăpea sub un copac, pentru că „pier dreptii de pe pământ”.

M-am plâns Părintelui Arsenie, întrebându-l ce-o să ne facem când va cădea la pat mama soacră, care trecuse de nouăzeci de ani și avea un trup greoi. Părintele mi-a răspuns să nu ne facem griji, pentru că bătrâna e cuvioasă și va muri în curând, adăugând: „După ce o spovedești și o împărtășești sub epitrahilul tău”. Și așa s-a și întâmplat! După ce a zis cu mine Cuvine-se cu adevărat, maica noastră a adormit.

Părintele Crăciun Oprea de la Cinciș, de lângă Hunedoara, care a fost închis cu Părintele Arsenie, a spus în predică la Părintele Bogăceanu din Gherla că s-au tămăduit de boli grele persoane cunoscute, la mormântul Părintelui Arsenie.

Mă bucur mult că rămân după noi preoți și credincioși care, deși nu l-au cunos-

Pr. Petru Vamvulescu

cut pe Părintele Arsenie în timpul vieții, îi simt nevăzut darul, puterea și rugăciunea, așa după cum mărturisesc părintele Petru Bogăceanu de la Gherla, părintele Iulian de la Vesăud, părintele Ioan de la Poiana Sihăstriei. Așadar, „fericiți sunt cei ce nu au văzut, dar au crezut”, cum scrie în Sfânta Evanghelie de la Ioan, din Dumini- ca Tomii.

„Comunismul – ne zicea Părintele Arsenie – a apărut și s-a întărit din cauza încălcării frățietății evanghelice de la început, poruncită de Hristos, când le aveau toate de obște și li se dădea la fiecare după necesități. Creștinii au alunecat spre bogății și plăceri și slavă deșartă și le-a slăbit și credința în înviere.”

Oamenii mi-au mărturisit că se întorc de la mormântul Părintelui Arsenie, ca după o Sfântă Liturghie.

De multe ori, mergând spre mormântul Părintelui Arsenie cu mașini de ocazie, șoferii, deși nu aveau drum până acolo, mă duceau până la Prislop, și aceasta, pentru că Părintele mă vedea și se ruga pentru mine. Așa mi-a întărit Părintele picioarele foarte bolnave și mijlocul care mă chinuia. Am fost de trei ori și la Sfântul Serafim de Sarov în Rusia, Duhovnicul de taină al Părintelui Arsenie și mi-a

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

ajutat mult. Sfântul Serafim și Părintele Arsenie mi-au ajutat de-am slujit cu preoții din Sarov chiar Sfânta Liturghie. Mi-a prins bine că, atunci când am fost elev, am învățat la școală limba rusă. Am văzut la ruși multă evlavie, de aceea cred că i-au întrecut și pe greci. La ei am văzut femeie cu copilul în brațe făcând metanii.

Muncind odată la mama mea acasă, cu coasa și toporul, m-am tăiat la mână și la picior și m-a tămăduit Părintele Arsenie, de și-au făcut cruce și doctorii! Însă mi-a spus atunci: „Mă' Petre, plătește mai bine un om, că tu nu ești pentru treburile astea. Tu fă Sfânta Liturghie, sfeștanii și Sfântul Maslu și spovedește oamenii și cercetează-i pe cei necăjiți”. Și aceasta fac...

... O doamnă, după Sfânta Liturghie de la Prislop, din 28 noiembrie, a strigat în gând către Părintele Arsenie să-i dea un pic de Sfântă Anafură și, în acel moment, a venit repede un copilaș cu un pumnul de Sfântă Anafură, zicând că îl cheamă Arsenie. Femeia a alergat prin mulțime să-i dea ceva dulce, dar nu l-a mai găsit.

Sunt lucruri mici, dar minunate, ca un fir de iarbă sau o floare pe care le-a făcut Dumnezeu.

Spunea Părintele Arsenie că el, înțelegând durerile oamenilor și punându-le

Pr. Petru Vamvulescu

În inima lui, îi ține minte pe oameni fără pomelnic. Peștele – spunea Părintele – e singurul care nu se înmulțește prin împreunarea trupească dintre mascul și femelă și, de aceea, a devenit simbol creștin încă din vechime și este hrană curată.

Unui preot cunoscut de lângă Dumbrăveni, cu care sunt prieten, i-a zis Părintele Arsenie că fiul lui se va îndrepta numai după a doua pușcărie, că nu a vrut să-l asculte, așa după cum se întâmplă cu mulți copii de-ai noștri – și mai ales de preoți –, care nu se îndreaptă nepedepsiți. Împungându-i satana cu boldul spurcat al iubirii de plăceri, nu mai aud durerile părinților și nici sfaturile preoților, până nu le dă Dumnezeu o bătă bună peste cap.

La restaurarea bisericii Sfântului Constantin Brâncoveanu din Ocna Sibiului, mi-au lucrat niște tineri care au băut și au fumat în biserică. La unul i-a dat Dumnezeu un semn, că s-a îmbolnăvit. L-am sfătuit să se spovedească și s-a făcut bine. Mergând la Părintele Arsenie, mi-a zis: „Ce să-i faci, mă' Petre, de unde să-ți dau pictori sfinți cum ai vrea tu? Vezi, de aceea este necesară sfîntirea după pictură”.

Ascultați acum altă minune, una din câte mi le aduc aminte. Eram odată la biserica din Drăgănescu – pentru că numai

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

acolo mi-a zis Părintele să-l caut – și era multă lume. După ce am vorbit puțin cu Părintele Arsenie, eu am rămas în spate, iar el s-a dus printre oameni, în față. Mă gândeam să alcătuiesc o rugăciune către Hristos și Maica Domnului, cu care să-i cuprind pe toți oamenii. Am formulat în gând așa: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne, pentru rugăciunile Sfintei Maicii Tale”. Părintele a venit repede lângă mine și mi-a zis: „Bine ai gândit”. Și mi-a repetat rugăciunea, exact cum o spusese eu în gând! Eu săltam de bucurie! Și m-am gândit să mai zic: „Și pe mine, cel mai păcătos...”. Dar oare nu-i prea lungă?, mă întrebam tot în gândul meu. Și Părintele iar a venit și mi-a zis ce am gândit: „Poți să adaugi și pe mine, cel mai păcătos, deși îi cam lungă”. M-am minunat! Părintele s-a uitat la mine și mi-a zis: „Am un telefon cu Dumnezeu fără fir...”.

Pentru că suntem prea lipiți de grijile și de plăcerile lumii acesteia, Dumnezeu le mai zguduie prin boli, pagube, certuri, despărțiri, insuccese, foc, accidente, cutremure și moarte. În Sfântul Altar a scris: „Chipul slavei tale celei negărite sunt, deși port ranele păcatelor”. A folosit și chipurile oamenilor cu răspundere în societate și în Biserică de atunci, zicând,

Pr. Petru Vamvulescu

prin Patriarhul Iustin, „să ne împăcăm cu Dumnezeu”, cum scrie Sfântul Pavel.

Mai demult, ziceau atei că sfârșitul lumii, profetit prin foc, e un basm al Bibliei popilor. Iar acum – zicea Părintele Arsenie –, anunță ei focul nuclear, care poate distruge în foarte scurt timp totul.

Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii afoți n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus, neauzit de cei mai mulți dintre noi.

În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare, a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Valeriu Gafencu le scria din închisoare mamei și surorilor sale să-l caute pe Părintele Arsenie, că este încredințat că are viață sfântă. De l-ar mai ține Dumnezeu pe Părintele Iustin Păryu, care s-a jertfit atâția ani în temniță, și care și acum, cu riscul vieții, arată primejdiile cipurilor electronice, premergătoare peceții lui antihrist care va fi implantată pe frunte sau pe mână! De aceea a scris Părintele Arsenie pe un perete al Bisericii dintre șoaptele moderne ale satanei, care ne ispitește așa: „Nu vă mai trebuie minte, că vă teleghidăm noi la toate nebuniile”. Cu adevărat, prin cipuri ne pot dirija și teleghida mintea spre orice altceva, dar nu spre Dumnezeu.

Un alt mare duhovnic, Părintele Ioan Comănici, care și el îl prețuiește mult pe Părintele Arsenie, a făcut, cu mâinile lui, mai multe biserici, iar cu cuvântul și cu slujirea i-a făcut pe mulți biserici vii. Că „în cei mai mulți dintre noi, Dumnezeu Se chinuiește – cum zice Părintele Arsenie –, că-L ținem bolnav de păcate, cu haina botezului pătată și zdrențuită, sărăcit de darurile și roadele Duhului Sfânt, flămând de Sfintele Taine și în temnița trupască, rece și întunecată de patimi”. „Îți merge vestea că ești viu, dar ești mort”,

Pr. Petru Vamvulescu

zice Apocalipsa. Ce orizont larg și inspirat avea Părintele Arsenie când ne tâlcuia cuvântul lui Hristos, Care zice că „mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta!”. Părintele Arsenie ne spunea că s-ar putea să fie vorba nu numai de alte neamuri, afară de evrei, ci și de altceva, mult mai adânc, armonizând ca nimeni altul credința cu știința multilaterală, nu unilaterală sau doar o spoială de știință. Despre idealul „o turmă și un Păstor” zicea că nu va fi în lumea aceasta, a credinței tot mai învrăjbite și tot mai împărțite, cu toate încercările de unitate, așa-zis ecumeniste.

Diavolul a pus ambiția mândriei în femeile cu funcții mari ale lumii, care se simt discriminate de restricția duhovnicească de-a nu intra în Sfântul Munte, ca să nu tulbure liniștea călugărilor de acolo. Când vor intra, călugării adevărați vor porni pe valurile mării, povățuiți de sfintele icoane ale Maicii Domnului, care vor merge înaintea lor, pe mare, spre alte limanuri necunoscute, cum zicea marele duhovnic român Dionisie din Sfântul Munte.

După ce Părintele Arsenie a scăpat de pușcărie, cei de la Mănăstirea Sâmbăta și Mitropolitul Antonie dădeau impresia că l-ar primi înapoi. Însă el ne zicea: „Mă primesc, mă, dar nu ca duhovnic, ci ca magazinier”.

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Maica Zamfira le spunea mereu maicilor bolnave să se roage Părintelui Arsenie să le primească unde este el. Și le mai zicea maicilor, când serveau masa, să pună o gustare și pentru Părintele Arsenie, că-i aproape, deși nevăzut.

O creștină, distrusă de multe zile de nesomn, luând tot felul de medicamente, a venit la Părintele. Părintele i-a dat o iconiță mică de carton, cu Maica Domnului ținându-L pe Iisus în brațe, pe care i-a spus să o țină în mână, zicând rugăciuni până adoarme, fără medicamente. Peste vreo trei luni, femeia a venit să-i mulțumească Părintelui. Eram acolo și eu, însă n-am mai recunoscut-o. Pe atât era de schimbată și de bucuroasă!

Părintele îi mulțumea Patriarhului Iustinian și pentru micuța pensie pe care i-o făcuse.

Părintelui nu-i prea plăcea să fie fotografiat, căci zicea că aceasta nu-i imaginea lui de pe urmă. Probabil se referea la cea de dincolo de moarte.

Adeseori, Părintele se suia în munți, să se roage, unde oamenii nu-l mai îmbulzeau cu nimicurile lor. Sălbăticiunile veneau la el și le mângâia. Ar trebui pusă o Sfântă Cruce pe locurile acelea pe unde a călcat Părintele Arsenie...

Pr. Petru Vamvulescu

Părintele Arsenie a ajutat-o mult pe Sabina din Tg. Mureș, care, de peste douăzeci și cinci de ani, stă într-un cărucior cu roțile. Familia, cu mare greutate, a dus-o de câteva ori la mormântul Părintelui Arsenie, care nu a lăsat-o fără folos. „Minutat este Dumnezeu întru sfinții Săi”, zice psalmistul.

Mă învăța Părintele – ce nu am mai auzit de la altcineva – că nu voi găsi Sfinte Moaște mai cu putere în lume decât Sfânta Cruce a lui Hristos. Însă mai spunea și că trebuie să primim crucea suferinței rănduită și chiar și crucea din ceasul morții.

Ne-a mai spus odată că purtarea pantalonilor la femei le strică cu mult mai mult decât lipsa basmalei la rugăciune. Atunci, nu a avut timp să explice, dar ne putem da seama că această ținută le defeminizează și le pune în evidență părți ale corpului prin care ispiresc bărbații, lucruri pentru care vor da seama.

Ieromonahul Nicodim Bujor de la Cernica, cel care a adormit în Domnul în urmă cu vreun an și care a alcătuit Acatis-tul Sfântului Calinic și al Sfântului Stareț Gheorghe de la Cernica, l-a iubit mult pe Părintele Arsenie. El a îndurat bătrăni cumplite de la un călugăr securist și a primit de la Părintele Arsenie un cojoc pe care l-a împărțit bucațele credincioșilor evlavioși.

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Prin 2006, cineva a urcat pe la amiază spre mormântul Părintelui. Când a ajuns în poieniță, l-a văzut pe Părintele Arsenie ieșind din mormânt, prin văzduh, și coborând spre mănăstire, îmbrăcat în alb strălucitor. I-a zis atunci Părintele celui care îl văzuse că are o misiune de împlinit, dar la Vecernie va veni înapoi. Când a bătut clopotul de vecernie, l-a văzut întorcându-se, până a intrat în mormânt.

Pe la Părintele Arsenie a venit și actorul Nicu Constantin, cu care a vorbit mult timp. De asemenea, a fost la Părintele și cântăreața Dida Drăgan, pe care a sfătuit-o în fața noastră cum să se izbăvească de chinurile pe care le avea noaptea de la vrăjmașul.

Multe sfaturi Părintele le spunea tare, ca să învețe și alții. De pildă, în ceea ce privește botezul copiilor, ne sfătuia să-l facem prin afundare...

Pe maica Glicheria din Ocna Sibiului, Părintele Arsenie a sfătuit-o să nu se mai întoarcă la Mănăstirea Bistrița, de unde a fost alungată în timpul prigoanei comuniste, ci să rămână la casa ei, în Ocna Sibiului și la biserica Părintelui Mihăilescu Miron, care sluja zilnic Sf. Liturghie. Și iată că a fost posibil – cu binecuvântarea Părintelui Arsenie – să-și țină fecioria și

Pr. Petru Vamvulescu

călugăria în lume și „să nu dea pasărea din mână pentru cea de pe gard”, cum i-a zis atunci Părintele. Îi mai spunea maicii că seamănă cu mama Sfinției Sale, Cristina, bună, inteligentă și evlavioasă.

Veniseră, la un moment dat, la Părintele Arsenie doi veri din frați, unul pe stilul nou ortodox, iar celălalt pe cel vechi ortodox. Părintele i-a învățat că amândouă stilurile, la Dumnezeu, sunt tot așa de bune, cu condiția să ținem „stilul de viață al lui Iisus”.

Pe greco-catolici i-a îndemnat să se întoarcă la Ortodoxia de la care au plecat, pe la anul 1054, cum s-au pomenit moșii și strămoșii noștri, că așa are poruncă.

Mi-a spus că fac bine că-i învăț pe oameni să-și facă Sfânta Cruce cu trei degete, de la frunte la piept și de la un umăr la altul, dar să nu insist prea mult, ca să nu se spună că țin mai mult la fomă decât la fondul credinței în Cel Răstignit și Înviat, cu Care se însemnează.

Mai zicea: „Nu da cu bâta în cuiburile de viespi ale sectarilor, că sar și te mușcă”. Sau: „Mănăstirile și călugăriile din Ardeal, distruse de generalul tiran Bucov, au avut un sfârșit frumos, mucenicesc. Dar cele ce se fac acum vor rezista, oare, având credința și dragostea celor de demult?”

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Îmi pare rău că nu am ajuns să citesc în original manuscrisul Părintelui Arsenie despre plantele tămăduitoare, pe care Părintele David de la Sădinca l-a dat cuiva, care încă nu i l-a înapoiat. Părintele David îl poartă de copil pe Părintele Arsenie în inimă și în gând și îl vestește multora.

Privind ucenicia celor care l-au urmat pe Părintele Arsenie, s-ar putea întâmpla ca mulți dintre cei dintâi să fie cei de pe urmă. Am cunoscut la Prislop pe Ziana Eugenia Savu, de 78 de ani. Este chiar din Vața de Sus, vecină în copilărie cu Părintele Arsenie, iar acum locuiește în satul Dridu, la 60 km de la București spre Urziceni. Ea s-a născut plină de păr pe tot trupul, iar mama ei a părăsit-o la naștere, astfel că nici nu a apucat să sugă lapte de la pieptul ei. Bunicii au fugit la Părintele Arsenie, care le-a dat o sticlă cu ulei sfințit la Sfântul Maslu. Le-a spus să o ungă peste tot trupul și să o învelescă timp de trei ore în cearceaf. Când au dezvelit-o, părul a rămas în cearceaf, ochii bolnavi i s-au însănătoșit și i-a dispărut și scâncetul de durere cu care se născuse. Zian studia la Facultatea de pictură în București și a rămas nedespărțit de fetița aceasta. A botezat-o ca naș, dându-i numele Ziana, după cum atestă certificatul de botez pe care-l

Pr. Petru Vamvulescu

atașăm la sfârșit. Când fetița a avut vreo cinci ani, fiind la tatăl său, în București, mama vitregă a lovit-o cu un fier ascuțit la un picior, de unde a început să-i curgă năvalnic sângele. Zian a simțit și a venit ca prin minune și, după ce a legat-o la picior, a fugit cu ea la spitalul brâncovenesc din București, unde i s-a făcut transfuzie directă, 330g din sângele Părintelui Arsenie, salvând-o de la moarte.

Îi spunea Părintele: „Eu îți sunt naș, tată, părinte și profesor, iar mama ta este Maica Domnului”. Tot Părintele a învățat-o să cânte frumos *Cuvine-se cu adevărat și Născătoarea de Dumnezeu*. Fiind ageră la minte, a învățat-o și să scrie, iar primul cuvânt pe care l-a scris a fost *Isus*.

În anul 1953, întorcându-se de la Canal, din detenție, l-a botezat și pe singurul ei fiu, Alexandru, căruia i-a fost și lui ca un tată, pentru că tatăl lui l-a părăsit de mic. În anul 2005, Dumnezeu l-a luat pe Alexandru la El, cum proorocise Părintele, din brațele mamei sale, care a simțit sabia durerii de mamă.

De aceea, când am vizitat-o de curând pe Ziana, la Dridu, care petrece vorbind în gând ziua și noaptea cu Părintele Arsenie, am văzut că nădejdea ei este plină de nemurire. Am fericit-o pe această slu-

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

jitoare a lui Hristos, care, prin sângele și viața ei, este mai mult decât o ucenică a Părintelui Arsenie. Ea știe sigur că Părintele Arsenie a fost iradiat în Casa Poporului, din ordinul Elenei Ceaușescu.

Părintele Arsenie bătea toaca în stil athonit, ca un înger, și l-a învățat și pe Alexandru să bată la fel. Ne învăța să rostim *Psalmul 50* când facem mâncarea și să însoțim fiecare lucru pe care îl facem cu rugăciunea.

Mai este o îndoială în legătură cu Cristina, mama Părintelui Arsenie, care a rămas văduvă când Zian era în școală. Unii afirmă că s-ar fi recăsătorit cu un bărbat din Hălmagiu. Or, această ipoteză se clatină, dacă ne gândim că pustnicul din Sfântul Munte i-a spus Părintelui Arsenie să-i scrie urgent mamei sale, că-i singură și plânge cumplit. Și, după cum îi era și firea foarte religioasă, se prea poate că presupusul ei mormânt de la Hălmagiu să nu fie cel autentic, ci o confuzie și o asemănare de nume.

Părintele mă mai învăța ca, fără epitrahil preoțesc, nici măcar să nu binecuvânteze.

Știa și că, la bătrânețe, îmi va crește glicemia și mă povățuia la mai puține dulciuri, spunându-mi să nu exagerez cu pâine și grăsimi. „Să nădăjduiți mai ales în

Pr. Petru Vamvulescu

purtarea de grijă a lui Dumnezeu și mai fiți-vă și voi doctori”, ne spunea Părintele. Sau: „Iubirea de vrăjmași nu e sfat, ci poruncă”.

Înainte de pușcărie, Părintele Arsenie purta la el o Sfântă Evanghelie, într-o traistă, care acum se află la o maică de la Mănăstirea Pasărea.

Nu cred că a pictat cineva în lume pe Mântuitorul, pe Maica Domnului și nici chiar pe Sfinți, ca Părintele Arsenie. Că vine omul în Sfânta Biserică, fiind copleșit de griji și plin de pofte, se închină Sfinților și se aprinde dintr-o dară de dorința de a le urma și a le cere ajutorul!

Când a primit Părintele Arsenie, la Prislop, porunca scrisă a Episcopului Andrei Mageriu, de la Arad, prin care îl oprea de la slujirea preoțească și-l trecea la strană, Părintele a strigat, în auzul tuturor: „Marș, păcătore, la strană!”. Și a început să cânte, ca un copil, *Psalmul 145*: „Laudă, suflete al meu pe Domnul, cânta-voi Dumnezeului meu până ce voi fi. Nu vă nădăjduiți în boieri, la care nu este mântuire... Domnul face dreptate celor năpăstuiți și păzește Adevărul în veac...”. „La urmă – zice Părintele Arsenie – minciunii îi vor zice adevăr și vor tâlcui Biblia după placul lor”.

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Părintele Arsenie a deplâns viața marelui poet Mihai Eminescu, înzestrat de Dumnezeu cu atâta talent. Dacă și concepția poetică ar fi unit-o cu o concepție de viață creștină – era de părere Părintele –, ar fi suferit mai puțin în lumea aceasta și nu ar fi trecut atâția ani prin iad. Dar, prin evlavie pe care avut-o la Maica Domnului, se mângâia și uneori se refugia la mănăstire, cu prietenul lui de suflet, scriitorul Ion Creangă, care avea seminarul de teologie de la Mănăstirea Neamț. *Corupții vremii de atunci*, împotriva cărora a scris Eminescu, au tăbărit mai la urmă asupra lui și l-au băgat în spitalul de nebuni de la Socola, din Iași. Acolo – zicea Părintele Nicodim Bujor de la Cernica, ucenicul Părintelui Arsenie –, un doctor l-a injectat cu o doză puternică, cu un medicament nociv, în urma căruia, la scurt timp, i-a venit sfârșitul. Și totuși Eminescu, prin Maica Domnului, a avut parte înainte de moarte de Sfânta Împărtășanie, după însemnarea care a rămas pe o carte veche de cult. Mihai Eminescu, întorcându-se de la gustul amar al atâtor filozofii și credințe deșarte, care i-au stors creierii, ca lui Mircea Eliade, și de la cele cu minte scurtă și poale lungi, care i-au întinat viața ca lui Solomon, se agață ca

Pr. Petru Vamvulescu

de o stâncă de nădejdea celor fără de nădejde, închinându-i, ca un teolog, versuri nemuritoare:

„Rugămu-ne-ndurărilor,
Luceafărului mărilor,
Din valul ce ne bântuie,
Ne apără, ne mântuie!
Privirea-ți adorată
Asupră-ne coboară,
O, Maică Preacurată
Și pururea Fecioară, Marie.
Noi, ce din mila Sfântului
Facem umbră pământului,
Fii scut de izbăvire
Și zid de mântuire!
Din neguri te arată,
Senină, dulce, clară,
O, Maică Preacurată
Și pururea Fecioară, Marie!”

Iată încă o perlă de duh creștin din poeziile marelui Eminescu: „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată...”.

Regretatul preot Constantin Galeriu, care a fost și întemnițat pentru credință, interesant, i-a alcătuit marelui Eminescu, din prețuire, un Acatist care se află la doamna preoteasă. Părintele Nicodim Bujor s-a rugat pentru sufletul lui Eminescu și i s-a arătat marele poet, în

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

chilia lui, și i-a zis zâmbind: „Acum văd fața Maicii Domnului în ceruri”. Aceasta, pentru că a preamărit-o pe pământ.

Părintele Arsenie zicea de credincioșii din Micăsasa – o localitate aproape de Blaj –, cărora le-am fost păstor opt ani, că, deși în cea mai mare parte au fost greco-catolici, sunt mai credincioși decât sătenii mei, de lângă Novaci, pe care nu-i văzuse niciodată. Și, într-adevăr, primii veneau vineri seara la Sfânta Liturghie mai înainte sfințită din Postul Sfințelor Paști, ajunați, după muncă grea, și se împărtășeau peste o sută de oameni. Veneau și copiii lor duminica și dintre profesori, deși era pe timpul comuniștilor.

... Părintele Arsenie ne spunea să învățăm Fericirile și să citim Sfintele Evanghelii și imnul dragostei din Epistola către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, ca să devenim și noi lumină a lumii. Apoi, ne întorcea la cartea Leviticului, din Vechiul Testament, unde sunt trecute binecuvântările lui Dumnezeu, dar și pedepsele pentru cei neascultători.

Zicea să nu ne pierdem timpul cu orice carte, chiar și religioasă fiind, și nici cu orice om care îndrugă deșertăciuni, că o să dăm seama cum ne-am petrecut timpul și pentru orice cuvânt. Zicea că se aude

Pr. Petru Vamvulescu

tot mai tare glasul Domnului, din Sf. Evangelhie, care zice către noi, cei de azi: „O, neam necredincios și desfrânat, până când vă voi răbda pe voi?!”.

Îmi spunea că, din cinci în cinci ani, voi observa mai limpede înrăutățirea lumii și afundarea tot mai mult în Apocalipsă.

Unei femei din Sibiu, Părintele i-a zis: „Ce era să faci, mă?”. Ea încercase să se sinucidă. Însă Părintele a scăpat-o.

Nouă ne plăcea la Prislop mai mult cum era până acum, când slujeam zeci de preoți la hramuri, pe un covor simplu, pe pământ, la streășina mănăstirii, lângă sfânta cruce bătrână, adusă dintr-un sat de Părintele Arsenie. Acolo slujea cu la-crimi, la hramuri, și Părintele.

Părintele Arsenie nu-i departe nici astăzi de cei ce îl cheamă spre ajutor și uneori vine în taină, nevăzut de cei mai mulți, și pe la Prislop, și pe la Sâmbăta, și la câte o Sfântă Liturghie slujită de câte un preot cu credință și pe la casele celor necăjiți. Așa se întâmplă și cu Sfântul Nectarie, care a fost văzut de mai multe ori după moarte.

Cândva, la Eghina, într-o noapte, am auzit cum plângea un preot la Sfânta Liturghie. Ne-a invitat pe cei trei preoți români în Sf. Altar, să ne împărtășim. Veni-

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

șeram cu un grup de credincioși, în pelerinaj. Când a fost să iasă părintele respectiv cu Sfânta Anaforă, ne-am dat seama că este Sf. Nectarie însuși! S-a retras în Sfântul Altar, am fugit după el, dar nu l-am mai găsit, deși nu avea altă ușă de ieșire. Am fost la stareță, care ne-a confirmat că a fost el, într-adevăr, însă ne-a rugat să nu spunem orîșicui această minune.

Mi-a zis părintele Nicodim, fostul duhovnic de la Prislop, că Părintele Arsenie l-a chemat la Sâmbăta, când era fecior, să-i repare o ușă. El i s-a plâns Părintelui Arsenie că nu se poate căsători, că fug fetele de el. Și Părintele Arsenie i-a zis: „Lasă, mă, fetele la alții, și tu vino aici, că de-aia te-am chemat!”. Și s-a liniștit cu totul, găsindu-și chemarea la mănăstire.

Părintele Nifon – cel cu care l-am dus pe Părintele Arsenie pe umăr, în sicriu, până la mormânt – dă mărturie credincioșilor despre multe minuni și cuvinte ale Părintelui Arsenie. El a strigat către mine, când scoteam sicriul cu Părintele Arsenie pe ușa de la Prislop, că sicriul se duce în sus, și eu i-am adeverit că-i ca un fulg pe umăr.

Unui părinte, Gheorghe, de lângă Sibiu, venit cu unul dintre fiii lui, i-a zis Părintele: „Căsătorește-l, mă părinte, că are

Pr. Petru Vamvulescu

privirea spre în afară, nu spre înăuntru. Nu-i pentru călugărie!”

Pe băiatul lui Ilie Roșianul din Sibiu, care avea vreo 12 ani, l-a luat părintele pe după cap și i-a zis tatălui său: „Mă' Ilie, ăsta va merge în curând la Dumnezeu”. Și, într-un an, copilul s-a mutat la cele veșnice.

„Ce vom răspunde noi, cu căsoaie mari, cu un copil sau doi, pentru Lazării care ne bat la poartă și nu-i primim?”, ne mai întreba Părintele.

„Semnul Sfintei Cruci – zicea Părintele Arsenie – se poate face și în gând, trimițând puterea Sfintei Cruci la oricine are nevoie și la orice distanță, în cele patru laturi ale lumii pline de necăjiți și se binecuvântează.”

Pentru cei care zic să amânăm pocăința pentru alte vieți următoare, ne aducea aminte cum scrie Sfântul Pavel către Romani: „Dator este omul o dată să moară, iar după moarte, vine judecata”.

Despre cei care se sinucid, spunea că-i păcat de neiertat împotriva Duhului Sfânt, cum zice Hristos, în Sf. Evanghelie, despre Iuda: „Mai bine era să nu se fi născut”. Zicea Părintele că, celor ce se sinucid, nici mormântul să nu-l pecetluim cu Sfânta Cruce, nici parastas, nici Sfântă Liturghie să nu le facem. Doar când po-

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

menim morții din neamul celor sinuciși, când zicem cu tot neamul, acolo au și ei un pic de parte. Singura zi în care îi putem pomeni – și atunci, în taină – este la proscomidia Sfintei Liturghii de la Rusalii. Așa scrie și Sfântul Episcop al rușilor, Ignatie Briancianinov. Însă milostenie se poate face oricând pentru sufletele lor.

Așa a venit la Părintele Arsenie o mamă, vărsând multe lacrimi pentru fiul sinucis. Părintele i-a zis: „Faceți, mă', o căsuță la un necăjit”. Și au făcut o casă mare. Părintele Arsenie le-a zis apoi că s-a primit la Dumnezeu...

Sigur că judecata și pentru cei sinuciși numai Dumnezeu o va face, care știe vina tuturor complicilor care i-au adus la aceasta. Ca și la nenorocitul de Iuda, care și-a dat seama că a vândut sânge nevinovat. Dar iuzile de preoți de la templu, care l-au plătit ca să-L dea pe Hristos în mâinile păgânilor, i-au zis cu viclenie: „Ce ne privește pe noi? Tu vei da seama!”. Vor da însă și ei seama cu vârf și îndesat de ceea ce au făcut, căci puteau să-l îndrepte pe Iuda spre Hristos, Care pătimea chiar atunci, și Mântuitorul l-ar fi iertat, ca și pe Petru și ca pe toți cei care și-au plâns cu amar păcatele lor.

Astăzi, s-au înmulțit cei amăgiți de satana cu lașitatea sinuciderii, unii ajun-

Pr. Petru Vamvulescu

gând chiar să le zică eroi. Ferească Dumnezeu de asemenea eroi ai iadului!

Poate ar fi de folos să vă scriu despre un preot de la ruși, despre care am citit că a fost oprit de la slujire de episcopul lui, fiind reclamat că-i bețiv. Dar noaptea au trecut pe sub geamul episcopului cete de suflete nenorocite, mânite de diavoli cu bice de foc, care strigau: „Să ne dai preotul înapoi!”. Episcopul i-a întrebat: „Cine sunteți voi?”. Iar ei i-au răspuns: „Sinuci-gașii! Este singurul preot care se ruga pentru noi și ne ușura puțin chinurile”. Dimineața, episcopul l-a chemat, l-a repus în slujbă și l-a rugat să se roage și pentru el, dar să nu mai bea în casele viclenilor.

Părintele Arsenie m-a rugat, când eram tânăr, să fac zilnic Sfânta Liturghie în Postul Crăciunului și să pomenesc și morții. Și am rămas cu obiceiul acesta. Dar, când preoteasa mea a făcut 40 de prescuri pentru 40 de Sfinte Liturghii, pentru duminica următoare, pentru ca să ajungem într-o parohie mai bună, mi-a zis Părintele: „Această ispitire de Dumnezeu să nu o mai recomanzi la nimeni!”.

Careva din mulțime l-a întrebat odată pe Părintele Arsenie cum se roagă, iar el a răspuns smerit: „Mai zic și eu câte un *Tatăl nostru*!”. Iar din mulțime s-a auzit

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

zicând: „Rugați-vă, Părinte, să zicem și noi așa!”

„Cât de adevărat este cuvântul din rugăciunea de sfințire a apei de la sfeștanie, unde zice: *Tu, Doamne, Cela Ce îmblânzești pornirile cele greu de purtat ale plăcerilor* – sesiza Părintele Arsenie – pentru noi, cei pătimiși!”

Părintele Modest Zamfir ne-a spus despre doi soți care s-au dus la Părintele Arsenie în Postul Maicii Domnului, să le dea voie să meargă la mare, că au primit un bilet gratuit prin sindicat. Părintele le-a zis: „Mă, voi nu mergeți la mare, ci la înmormântare!”. Ei nu și-au dat seama ce le-a zis Părintele. Pe la Slobozia, au luat la ocazie un bătrân, care mergea într-un sat aproape. Le-a murit bătrânul în mașină. Acesta nu avea pe nimeni, astfel că au fost nevoiți să-i facă ei înmormântarea, cu cheltuielile lor, și au ajuns și pe la procuratură pentru declarații în caz de deces.

Tot părintele Modest ne-a mai spus că a făcut un rând de veșminte pentru un preot de lângă Brașov, despre care Părintele a zis că, după două-trei slujbe, va muri îmbrăcat în ele. Și așa s-a și întâmplat!

Mie mi se adresa zicându-mi *Petru* și, uneori, *Toma*.

Mă îndemna să mă ocup mai mult de cei care doresc mântuirea. Mai zicea că,

Pr. Petru Vamvulescu

dacă-i aud pe unii hulind pe Dumnezeu, decât să mă iau la harță cu ei, mai bine să mă rog pentru ei și să-i las în plata lui Dumnezeu. Așa am pățit cu unul foarte înrăit, care făcuse pușcarie pentru crimă. M-am luat de el că L-a înjurat pe Dumnezeu. Părintele Arsenie a zis că putea să mă omoare.

Ne spunea să zicem mereu rugăciunea Sf. Efrem Sirul.

Vestea despre Părintele Arsenie a trecut demult granițele țării și mulți din Grecia, Rusia, Ucraina, Germania, Italia, Spania, America și Sfântul Munte îl cheamă în rugăciune pe Părintele Arsenie din România. O scriitoare unguroaică îl vestește pe Părintele Arsenie.

„Ca să viețuim în mănăstire și, de fapt, oriunde – ne spunea Părintele –, așa de smeriți să fim, ca și când am fi orbi, surzi și muți, după cum scrie și Sf Ioan Casian, rugându-ne în taină pentru toți neputincioșii.” „Să ne dea Dumnezeu la fiecare – zicea Părintele – momente de convertire mai profundă în credință.”

La mormântul Părintelui Arsenie – zicea Părintele Ilie Moldovan, profesor de teologie – vin și sufletele copiilor fără nume și fără morminte, ca să-i colinde colindul tristeții lor, că nu au lumină

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

și bucurie din cauza criminalilor părinți, care i-au lipsit de botez.

Părintele Arsenie a mulțumit cuiva că i-a adus o sticlă de ulei de măsline și a zis că aprinde candelă măcar în zi de sărbătoare.

Ne mai zicea: „Mă, voi să mergeți la spovedit la preoții voștri de mir, care au viața asemănătoare cu a voastră, căci călugării nu vă pot înțelege și vă pot opri cu anii de la Sfânta Împărtășanie”.

Ne spunea și nouă, preoților: „Să nu neglijăm a ne spovedi unii la alții, adeseori; și numai așa să îndrăznim să slujim Sfânta Liturghie”.

Așa de frumos zicea Părintele că celor ce aleg partea cea bună, a Mariei, care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinește, Dumnezeu li se face tată, mamă, frate, prieten, hrană, cale, odihnă, lumină și viața fără de moarte.

Părintele Arsenie a scos din Biserica Mănăstirii Sâmbăta pe toți cei ce nu pot tineră complet cele două săptămâni ale Postului Maicii Domnului și i-a amânat cu spovedania. Îmi zicea să mă închin iarăși și iarăși în Sfântul Altar la Sfintele Taine, comoara tuturor bunătăților dumnezeiești. Zicea că pot să închid câte puțin ochii când mă rog, ca să mă concentrez, iar cuvintele rugăciunii, când sunt singur, să nu se audă.

Pr. Petru Vamvulescu

Lui Gheorghe Precupescu, de la Oastea Domnului, i-a spus că ea are un rol pozitiv numai în cadrul Bisericii Ortodoxe. Apoi, i-a zis că Oastea Domnului va trece printr-un ciur de încercări. Într-adevăr, unii au fost arestați, alții s-au rătăcit, însă cei care au rămas în cadrul Bisericii sunt adevărați credincioși și ostași ai lui Hristos.

Mă îndemna să merg la pregătirea Proscomidiei pentru Sfânta Liturghie cât mai de dimineață, înaintea Utreniei, ca să pot scoate câte o fărâmitură mică, pentru cât mai multe nume, vii și morți, căci acestea se amestecă apoi cu Preasfântul Trup și Sânge al Domnului și este cea mai de folos pomenire.

Părintele Arsenie gusta, din smerenie, când era cu alții la masă, câte o bucată de carne, un pahar de vin, o cafea, ca să nu se spună că nu a luat din bucatele ce i-au fost puse înainte, din dragostea gazdelor. Dar și Iisus întreba: „Nu aveți ceva de mâncare? Căci toate se binecuvântează cu rugăciunea”, zice Sf. Pavel.

Astăzi, o haină civilă purtată de Părintele Arsenie, căruia i-au fost interzise hainele preoțești treizeci de ani, valorează cât un veșmânt preoțesc. Iar cravata lui, ca un epitrahil.

Grijile față de cele ale lumii acesteia ne tulbură pacea inimii, pe care trebuie să i-o

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

dăm în întregime lui Dumnezeu, după Cuvântul din Înțelepciunea lui Solomon.

Observa că mulți dintre românii noștri se înstrăinează de credință, de limbă, de țară, de tradiție și de port, și înfățișarea lor devine străină și bizară. Zicea că darul facerii de minuni nu-i o condiție de mântuire și că acesta poate duce la mândrie, așa cum i-au dus și pe Petrache Lupu, de la Maglavit, și pe Maica Veronica, de la Vladimirești. Dumnezeu are în om – care-i un microcosmos – daruri necunoscute de ochii noștri de lut, cu care iscodim tainele lui Dumnezeu.

Ucenicii lui Iisus se mirau că vorbește cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacob, iar evreii murmurau că a intrat în casa lui Zaheu, vameșul păcătos, necunoscând schimbările care pot surveni și într-o clipă în om.

„Diavolii – zicea Părintele Arsenie – se ascund, fiind duhuri nevăzute, ca lumea să creadă că nu există. Mulți zic că sunt boli de nervi, afecțiuni psihice, depresii. Dar porcii gadarenilor – a întrebat Părintele Arsenie pe un profesor – ce boli de nervi au avut?”

Altădată, când Părintele miruia, a zis unei doamne care se apropia, spre a fi miuită, să-și șteargă rujul de pe buze. Dar

Pr. Petru Vamvulescu

ea, mândră, i-a zis Părintelui: „Măi popă, poate nu știi cu cine stai de vorbă!”. Iar el a început, în fața tuturor, să-i spună viața ei păcătoasă. S-a rușinat femeia și a fugit.

Ținea ca semnul Sfintei Cruci să nu se facă pe covoare sau în pavaje, care apoi se calcă.

Părintele Arsenie zicea că Iisus a fost văzut de multe ori plângând, dar râzând, niciodată. Ce departe suntem!

Am slujit între anii 1980-1990 la Sfânta Biserică din Ocna Sibiului, ctitorită de Sfântul Constantin Brâncoveanu, alături de biserica părintelui Miron Mihăilescu. Eu am vrut să fac Sfânta Liturghie, în noaptea Sfințelor Paști, în continuarea Slujbei Sfintei Învieri și apoi să dăm credincioșilor Sfintele Paști după Sfânta Împărtășanie, pentru că oamenii mergeau acasă, mâncau și veneau sături la Sfânta Liturghie, pe la ora 10.00, în ziua de Sfintele Paști. Părintele Arsenie mi-a spus că e bine cum zic, dar să las cum făcea Părintele Mihăilescu, pentru a nu-l supăra și că va veni timpul să se îndrepteze toate. Iată că, după un timp, prin Înaltpreasfințitul Mitropolit Laurențiu, s-a îndreptat rânduiala.

„Când vreți să faceți observație cuiva – zicea Părintele Arsenie –, să vă ungeți limba cu miere. Să țineți cont că în turmă

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

sunt și capre, și țapi, și berbeci, mult mai multe decât oi.”

Zicea că are dreptate marele savant creștin Nicolae Paulescu – cel care a descoperit insulina –, că pe oameni îi conduc mai mult instinctele de înmulțire, de apărare și de hrănire, decât credința. Despre secte spunea că sunt conduse nu de Fiul lui Dumnezeu, ci, din umbră, de hristoși mincinoși, adică de diavoli, fără Pururea Fecioara Maria și fără Altarul Sfintei Cruci. Ele au apărut și sunt întreținute prin superficialitatea credinței noastre, pentru care vom da seama, mai ales noi, clericii. Că zice la Psalmi: „Voi sunteți dumnezei, dar voi, ca niște oameni, muriți și cădeți ca unul dintre căpetenii”. „Dar noi – spunea Părintele Arsenie – ne lăsăm corupți de bani, de lucruri, de femei, de plăceri, de funcții deșarte.”

– Unei femei, pe care soțul o obliga să avorteze, i-a spus să se despartă de criminal.

– Când i-a adus bătrâna Aurelia, din satul Boiu, după ce s-a întors din pușcărie, țesătură de in alb, lucrat cu mâna ei, să-și facă din nou haină preotească, albă, cum purta înainte, a izbucnit în plâns, i-a mulțumit ținând capul pe material și, sărutându-l, i-a spus că nu-i vor mai da voie să o poarte până la moarte.

Pr. Petru Vamvulescu

Zicea celor care se masturbau cu mâna, făcând onanie, că devin fleșcăiți la minte și la trup, periclitându-și viitoarea familie și întreaga viață.

Părintele Arsenie îmi spunea și numele informatorilor de Securitate din parohie, unii fiind chiar consilierii Bisericii.

Într-o zi de toamnă, eram numai eu cu Părintele Arsenie în biserică și, la un moment dat, îmi zice: „Fugi, Petre, că vin două mașini cu securiști!”. Am fugit în porumb și, după o jumătate de oră, au apărut securiștii. După o vreme, au plecat, iar eu m-am dus din nou la Sfinția Sa. Părintele mi-a spus că s-a obișnuit cu prigoana lor, însă cel mai mult îl dor viclenia și invidia celor ai Bisericii.

Un monah de la Sihăstria, județul Neamț, mi-a spus cum slujea Părintele Arsenie Sfânta Liturghie cu lacrimi și că a avut impresia că-i Însuși Mântuitorul. Numai când a ieșit cu Sfânta Anafură, și-a dat seama că e, de fapt, Părintele Arsenie, la care venise! Când l-a văzut, a simțit ca și când ceva l-ar fi electrizat! Deși unii se îndoiau de sfințenia sa și se temeau, el era plin de Duh Sfânt.

Intra printre noi în Biserică și ne spunea, din loc în loc, la fiecare, cum îi descoperea Dumnezeu.

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Odată, erau două femei, care plâneau lângă ușă. Le-a zis: „Tu plângi că te bate soțul, iar tu plângi că ți-a murit. Mângâiați-vă una pe alta”. Mi-a povestit Susana, de la Biserica din strada Dealului din Sibiu, că ei au rămas, vreo șase frați, orfani de mamă și ea era mai mare între ei. Tatăl ei, văduv, s-a dus la Părintele Arsenie. Și i-a zis Părintele: „Așa, acum plângi, dar când îți trăia soția, o băteai! Să te spovedești! Dar, înainte de a veni la mine, de ce ai dat așa de tare cu pisica de gard, mă, care-ți mânca ouăle din cuibar? De ce n-ai avut milă?”. De aceea, omul se întreba dacă Părintele Arsenie e om sau înger.

Unui părinte tânăr de la Ploiești, Ciprian, i s-a umflat tare o mână, și doctorii n-au putut să-l vindece. S-a dus la mormântul Părintelui, la Prislop, și, pe când se ruga cu lacrimi, s-a uns cu ulei din candelă și și-a frecat mâna cu un pic de țărână de pe mormânt. Umflătura s-a spart și s-a vindecat.

Unui alt părinte tânăr, venit cu preoteasa, i-a zis: „Măi părinte, preoteasa asta mai trebuie și plimbată și distrată câteodată”...

Îi zicea Părintele Arsenie preotesei mele să nu meargă cu mașina pe drumul București-Constanța, că o pățește.

„La corupții ăștia – zicea –, mai aruncați-le câte un os!”

Pr. Petru Vamvulescu

„Acum vă țin așa – zicea Părintele, ținând mâinile cu palmele în sus –, dar când voi întoarce palmele, câți veți mai rămâne?”

Doamne, ajută-ne să rămânem în veci cu Părintele Arsenie!

„În noaptea aceasta – le-a zis Iisus ucenicilor –, toți vă veți sminti de Mine.” Și Hristos va veni la Judecată în noaptea întinericului necunoștinței de Dumnezeu. El S-a răstignit, a făcut totul pentru noi și zice cu jale în Sf. Evanghelie: „Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?”. Credințe asemănătoare cu a dracilor va găsi destule...

„Dumnezeu – zicea Părintele Arsenie – ne smerește prin gândurile noastre.” „Iisus – mai zicea – certa pe satana, care agita valurile mării peste corabia cu ucenici, zicându-i: *Taci, liniștește-te.*” Și către noi strigă, în taină, Iisus: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!”. „Uneori – zicea Părintele – moartea e mai aproape decât cămașa. Turma aleasă, care L-a iubit pe Hristos, totdeauna a fost mică și foarte puțini vor să sufere pentru credința în Hristos!”

Ne încuraja să nu ne temem, chiar și când se va întrerupe Sf. Liturghie, că nici atunci nu ne va lăsa Dumnezeu.

Pe un bilețel mi-a transmis, prin cineva, să mă feresc de oamenii răi și a înche-

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

iat cu un cuvânt provocator și greu de tâlcuit: „Celelalte le vom vorbi în Ceruri”. Dar oare voi ajunge eu în Cer?

Mi-a spus Maria din Târgu-Mureș cum a găsit-o un preot, stând de trei zile nemâncată, în noaptea de 27 spre 28 noiembrie 1997, lângă mormântul Părintelui, pentru că n-a vrut ca doctorul să-i taie piciorul cangrenat, spunându-i că Doctorul cel mare este Dumnezeu și doar El o mai poate salva. Și, într-adevăr, dimineața, la Sfânta Liturghie, s-a împărtășit și s-a vindecat. S-a dus înapoi la doctori și, când au văzut-o vindecată, au crezut și ei în Dumnezeu.

Prin Hristos, turma cea mică devine puternică, cu Hristos în inimă.

Pe un creștin, Toma, din Sebeșul de Olt, Părintele Arsenie l-a vindecat de picioare. Dar pe fiica lui, de vreo 18 ani, n-a vindecat-o. Ea nici n-a vrut să vorbească cu Părintele. Tatăl ei a zis că-i timidă, dar Părintele i-a răspuns: „Cu băieții de ce nu-i timidă?”. Tatăl a întrebat: „Pe ea când mi-o vindecați?”. Iar Părintele i-a zis, atunci, poate cel mai greu cuvânt: „Dacă Dumnezeu va binevoi ca cândva oasele acestea să se proslăvească (și a arătat spre picioarele sale), atunci se vor vindeca picioarele tale”, vorbind despre osem-

Pr. Petru Vamvulescu

tele Sfinției Sale nu din mândrie, ci din proorocie.

Unei mame de preot, care avea tulburări, i-a zis Părintele că sunt de natură hormonală, pentru că a rămas prea de tânără văduvă. Atunci, bătrâna l-a rugat să o spovedească, însă Părintele i-a zis: „Dacă iarăși încep să spovedesc, mă bagă iar la pușcărie”.

După ce a refăcut și Prislopul, luat de la greco-catolici, a venit ordin ca mănăstirea să nu mai fie de călugări, cum fusese rânduită de ctitori, ucenicii Sfântului Nicodim, ci de maici, ceea ce l-a durut foarte mult pe Părintele.

Broaștele din lac au tăcut când le-a spus Părintele, dar oamenii nici acum nu încetează bârfele lor!

Părintele a făcut semnul Sfintei Cruci peste niște femei care îl băteau la cap cu conflictele lor pentru avere și apoi a putut vorbi despre cele ale lui Dumnezeu cu doctorul veterinar Nicolae Velicoglu din Mediaș, așa cum mi-a mărturisit el.

„Dumnezeu, dacă ne rugăm, ne poate face și nevăzuți în cazuri grele”, zicea Părintele Arsenie.

Cu mulți ani în urmă, mi-a povestit un șofer despre un om care lucra în albia râului cu Părintele Arsenie, probabil

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

lângă Sâmbăta. În munte, de unde venea râul, se vedea furtună mare. Deodată, Părintele strigă la om: „Ieși repede, că vine râul foarte mare!”. Omul a ieșit, dar s-a întors după un timp, pentru că își uitase ceva. Atunci a venit râul și, când să iasă, nu putea de emoții! Văzând aceasta, Părintele a zis: „Măi, măi!” și a făcut semnul Sfintei Cruci deasupra apei și apa a stat perete, ca la Marea Roșie, când a oprit-o Sfântul Moise! A ieșit omul și Părintele Arsenie a făcut iarăși semnul Sfintei Cruci peste apă, care a pornit năvalnic la vale.

Fericiți sunteți cei ce credeți aceste minuni lucrate de Dumnezeu, prin Părintele Arsenie! Așa să oprească Dumnezeu și poftele, mânia și răcăcirea din noi, cu puterea Sfintei Cruci făcute de Părintele Arsenie și cu rugăciunile lui către Hristos și către Maica Domnului, căci credința noastră e slabă. Noi Îi tot cerem lui Dumnezeu minuni, dar nu ne oprim din a face păcate.

Îmi mai zicea Părintele: „Măi Petre, nu ai condiții pentru rugăciunea neîncetată, cum ai vrea tu”. Sau, cum ne zicea Părintele Teofil Părăianu, că scrie Sfântul Marcu Ascetul: „Rugați-vă cum puteți, ca să ajungeți să vă rugați cum trebuie”.

Și-mi mai zicea Părintele Arsenie: „Nu te amări că nu poți citi toate Acatistele,

Pr. Petru Vamvulescu

Paraclisele și toți Psalmii, că Dumnezeu Se uită mai mult la calitate decât la cantitate și să îți fie gândul mereu la El".

Maica Marina, stareța de la Mănăstirea Big, a vestit puterea rugăciunii Părintelui Arsenie în țară și prin străinătate, cu minunea ce i s-a întâmplat. La 28 de ani, doctorii nu îi mai dădeau nici trei luni de viață, din cauza problemelor pe care le avea cu picioarele. S-a dus în băte la Drăgănescu și s-a întors vindecată. Și numai mărturia ei ar fi suficientă pentru canonizarea Părintelui Arsenie...

A fost odată la Părintele Arsenie un om simplu și s-a uitat în buletinul care era pe masă și a strigat: „Părinte Arsenie, nu scrie aici că sunteți căsătorit, cum zic popii pe la noi!”. Părintele i-a răspuns: „Păi vezi, mă! Dar eu am la Dumnezeu argumente mult mai mari decât cartonul ăla de buletin!”.

Pr. Nicodim Bujor, ucenicul ascultător al Părintelui Arsenie, sesiza cum bătrânul Sfânt Simeon, când L-a primit pe Iisus în brațe, la 40 de zile, s-a rugat să-l slobozească Dumnezeu din lumea aceasta. Dar sfântul logodnic și păzitor al Maicii Domnului, Iosif – care L-a ținut de sute de ori pe Iisus în brațe –, de câtă slavă și har s-a învrednicit în Ceruri și cât de

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

puțin este amintit în cultul nostru ortodox?! Oare nu s-ar putea îndrepta aceasta? Când a murit Sfântul Iosif, Mântuitorul S-a întors de departe, de unde predica, la căpătâiul lui, ca să îi aducă recunoștință, după cum scrie în Viața Maicii Domnului, a Sfântului Ioan Damaschin.

Poeta Maria Gabor din Făgăraș a compus minunate poezii la mormântul Părintelui Arsenie, dând și ea o mărturie în versuri despre sfințenia Părintelui.

Părintele Arsenie nu a fost înregistrat pe vreo bandă magnetică sau de radio, cum încearcă să îl imite unii acum. De fapt, înregistrările de radio și de televiziune deformează întrucâtva cuvântul, cum zicea și Părintele Rafail Noica. Acum, cei mai mulți nu mai pot vorbi fără microfon, dar, când va veni prigoana – zicea un părinte –, se vor ascunde și se vor lepăda mulți și de preoție, și de călugărie, și de teologie, de frică. Cum zicea părintele și profesorul Ilie Moldovan, cea mai mare Taină, Sfânta Liturghie, nici nu ar trebui transmisă pe radio sau televiziune, deși neputincioșii de pe paturi și călătorii se bucură întrucâtva, pentru că nu ne putem dispensa de prezența omului în biserică, unde se săvârșește Sfânta Liturghie, și nici de împărtășirea Sfintelor Taine, care sunt

Pr. Petru Vamvulescu

chiar scopul săvârșirii ei! Noi suntem datori să spunem aceste adevăruri. Ea este jertfă a lui Hristos, nu spectacol! Trebuie să ne aducem și pe noi înșine ca jertfă de recunoștință a inimii și a duhului și să aducem pomelnicul, prescura, vinul, tămâia, lumânarea, uleiul pentru candelă; nu să aprindem numai un bec electric, punând un ban, așa cum s-a ajuns la unele religii. Așa e și cazul candelor electrice. Fără jertfa uleiului și fără flacăra feștilei sunt doar lucruri artificiale. Uneori, acum, și clopotul este cuplat electric; nu îl mai trage cu credință clopotarul. Însă nu cred că e la fel de primit. Mai demult se trăgea clopotul și când erau grindină, furtună, boli și alte nenorociri și Se îndura Dumnezeu de oameni, pentru că se rugau cu toții. Astăzi, toți se uită numai la știrile meteorologice, la televizor, și nu se mai roagă, nu mai aprind o candelă sau o lumânare, acuzându-L pe Dumnezeu că nu le dă numai bunătăți. Iar noi strigăm că suntem ortodocși, acuzându-i foarte aspru pe alții și uitând să ne trăim cum se cuvine Ortodoxia.

„Balaurul care doboară cu coada o parte din stele, cum scrie în Apocalipsă – zicea Părintele Arsenie – e diavolul, iar stelele sunt creștinii.” Dar la cântarul lui

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Dumnezeu, când ne va judeca El, Părintele Arsenie ne va sprijini.

Ne povestea părintele profesor Voicu, rectorul Institutului Teologic Sibiu, că a fost, cu mulți ani în urmă, la o conferință a rectorilor facultăților din țară. La aceea conferință, a participat și Nicolae Ceaușescu. Și, luând cuvântul, Ceaușescu a zis că mulți îl critică, pentru că exportă carnea poporului. „Dar părinții noștri ne mai îndemnau să mai și postim vinerea și miercură – a spus atunci fostul președinte – și ar trebui să le mai aduceți aminte și celor de astăzi să facă aceasta”. Ați auzit ce a spus secretarul de partid? Și la Sfânta Mănăstire Tismana – îmi spunea maica stareță Ierusalima –, Ceaușescu s-a închinat la sfintele icoane. De aceea, zicea Părintele Arsenie: „nu vă mai rugați să crape ăsta, că cei care vin după el nu vor fi mai buni și mai la urmă n-or avea ce alege, așa se vor înrăi”.

Dar, pentru îndreptarea stărilor acestora, Părintele nu ne-a recomandat revolta, revoluția, răzbunarea, războiul, bătaia, înjurătura, pentru că, prin acestea, nu vine Duhul Sfânt. Părintele Arsenie ne-a povățuit la iertare, răbdare, credință, spovedanie, îndreptare, milă, smerenie, dragoste și muncă. Da, dragostea de Dumnezeu și

Pr. Petru Vamvulescu

de vrăjmași este mai tare decât moartea,
după cum scrie și Solomon, în Cântarea
Cântărilor.

Părintele Arsenie și copiii

Și, ca să destind puțin expunerea, trebuie să arăt că Părintele Arsenie i-a uimit nu numai pe învățați și teologi, ci s-a preocupat și de copii, pe care-i lua deoparte și-i învăța credința.

... Sunt cunoscute trei istorioare spuse copiilor când era la Sâmbăta.

Se spune că, atunci când Sfântul Iosif și Maica Domnului L-au pierdut pe Iisus, la Paștile evreilor, când avea doisprezece ani, L-au găsit după trei zile în mijlocul Preoților și Bătrânilor, care au rămas uimiți de întrebările și răspunsurile Lui, dar, fiind învechiți în rele, nu L-au cunoscut că este chiar Fiul lui Dumnezeu Întrupat și, după ani de zile, au răstignit Iubirea pe Crucă. Era atunci în Templu o femeie săracă, datoare la un bogat nemilostiv. Femeia îl ruga să o mai îngăduie un timp, dar bogatul, ironic, a zis că, numai dacă se va găsi

Pr. Petru Vamvulescu

cineva să treacă prin poarta dreptății, o va mai păsuși. Poarta era, de fapt, formată din doi stâlpi alăturați, enormi, de piatră. Iisus, auzind și fiindu-i milă de săracă, și-a întins mânuțele dumnezeiești și a trecut! Dar, ca să nu-L laude cineva, S-a ascuns în mulțime, scăpând femeia de datorie.

Un preot exigent nu voia să primească un miel de jertfă, șchiop de un picior. Se știe că, pentru jertfă, trebuia aduse doar animale sănătoase. Însă omul nostru era sărac. Preotul a zis că numai dacă s-ar găsi cineva să umble pe puntea dreptății, numită a Raiului – care era înfiptă cu un capăt în zidul Templului, iar celălalt capăt balansa în afară, deasupra prăpastiei, în bătaia vântului –, îi va primi jertfa sa. Auzind Iisus acestea, S-a repezit și Se plimba pe punte, determinându-l pe preot să-i primească săracului mielul, iar El, din nou, a fugit de slava deșartă.

Tot în acele zile, un copil, care nu era evreu, plângea că preotul nu-l primea și pe el la religie cu copiii evreilor. Zicea, cu ironie, că numai dacă se va găsi cineva să sune din cornul lui Moise, ros de vreme și agățat în peretele Templului, va fi primit și acest copil. Iisus Cel Milostiv S-a ridicat, a luat vechiul corn al lui Moise și a suflat în el așa de tare, încât s-a cutremurat

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

Templul! După care, Minunatul binefăcător S-a ascuns după coloanele de piatră.

Am aflat și câteva versuri de rugăciune spuse de Părintele Arsenie copiilor, care se cad a fi rostite când aceștia se trezesc din somn:

„Uite, noaptea a trecut,
Iar ziua a și venit;
Pe cât eu m-am odihnit,
Tu, Iisuse, m-ai păzit.
Pentru toate-Ți mulțumesc,
Scumpul meu Tată Ceresc.
Eu pe Tine Te iubesc!”

Și, pentru că îi plăcea franceza, le spunea copiilor și în franceză: *Je t'aime, Jesus! (Te iubesc, Iisuse!)*

Știu de la un credincios că Părintele a botezat un copil de vreo nouă luni, bolnav, pe moarte, care, prin botez, s-a făcut sănătos, și i-a pus numele Eugen, după numele Sfintei Eugenia, mucenița din ajunul Crăciunului.

Astăzi, copiii de odinioară, care l-au cunoscut pe Părintele Arsenie, urcă înălțimați colina de la Prislop și îngenuchează cu evlavie în fața mormântului și, închizând ochii, vorbesc tainic cu Părintele.

Părintele Arsenie Boca și Părintele Ilie Cleopa

Odată, l-am apărat pe Părintele Arsenie în fața Părintelui Cleopa Ilie de le Sihăstria Neamțului și a multora care s-au nimnerit a fi acolo și care au început să se îndoiască – prin uneltirile satanei și ale bârfitorilor – de curăția Părintelui Arsenie, zicând că trăiește cu o călugăriță și că a smintit creștinii. Eu am strigat: „S-au smintit cei smintiți”. Atunci, Părintele Cleopa s-a corectat puțin și a zis: „Eu personal nu mă îndoiesc de curăția Părintelui Arsenie, dar sunt și unii mai slabi”. Când m-am întors de acolo pe la Părintele Arsenie, el mi-a zis, fără să-i spun, că nu trebuia să-l apăr, că lui îi este mai de folos batjocura. Dar a adăugat ceva înfricoșător: „Lasă-i, că vor vedea ei, când va veni Hristos la judecată, înconjurat de aleșii Lui”. Știm că Părintele Cleopa i-a

Pr. Petru Vamvulescu

scris Părintelui Arsenie de două ori să vină la Mănăstire la Neamț, să-i întărească duhovnicește, dar Părintele Arsenie nu a putut. Probabil nu a avut învoire *de sus* sau, cum scrie Sf. Ap. Pavel către Romani, „i s-a împotrivit satana”.

Părintele Cleopa a fost puțin prigonit și îi spovedea pe toți episcopii țării și pe toți care veneau și le vorbea ce dorea până obosea. Cine îndrăznea să se ia de Părintele Cleopa? Dar Părintelui Arsenie nu i-a fost îngăduit, timp de treizeci de ani, nici haina neagră pteotească s-o îmbrace! Nu l-au lăsat mai-marii Bisericii să slujească nici ultima Sfântă Liturghie, pentru care i-a rugat Părintele cu lacrimi, că simțea și le spunea că pleacă din lume. Sfinția Sa știa că, peste puțin timp, va sluji Sf. Liturghie în Ceruri, împreună cu Îngerii și Sfinții și se ruga, ca Sf. Ștefan, pentru iertarea tuturor. În Ceruri, va fi auzit glasul lui Hristos: „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost pus, peste multe te voi pune. Intră în bucuria Domnului tău”, după glasul cel nemincinos al Sfintei Evanghelii.

La Mitropolia Timișoarei i s-a recunoscut, după moarte, nevinovăția și a fost reabilitat și înălțat la treapta de protosinghel. Poate și acest act tardiv va atârna la

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

canonizarea sa. Poate, când vor veni la mormântul Părintelui Arsenie, cu ocazia canonizării, Dumnezeu va șterge toate. Despre sfintele icoane de la Prislop, spunea Părintele Arsenie că va ieși foc din ele, când vor vrea să le ia jos cu necredință. Că vine timpul când „cei ce ne vor prigoni vor crede că aduc slujbă lui Dumnezeu”, cum scrie în Sfânta Evanghelie.

Taina celor trei iubiri

Credința oamenilor are, din păcate, multe ținte și conținuturi pământești. Așa tâlcuia Părintele Arsenie o taină mare, a celor trei iubiri, a celor trei ucenici ai lui Iisus: Ioan Evanghelistul, Petru și trădătorul Iuda.

... Feciorelnicul Ioan a ajuns să se reaze-me pe pieptul iubirii Lui Iisus, la Cina cea de Taină, și a ajuns cu Maica Domnului până sub Sfânta Cruce. Duhul iubirii lui Ioan rămâne tainic până la venirea din nou a lui Iisus, cum i-a zis Iisus lui Petru, spre sfârșitul Sfintei Evanghelii de la Ioan.

Iubirea lui Petru și mărturisirea dum-nezeirii lui Iisus a fost pusă ca o piatră de temelie la zidirea Bisericii, deși acesta nu e meritul lui Petru, ci darul Lui Dumnezeu. Iubirea de după lepădare a lui Petru a fost mai tare decât cea dintâi și un motiv de a-l reprimi pe Petru, după lacrimi amare, când

Pr. Petru Vamvulescu

a cântat cocoșul spre întărirea fraților lui de credință. Deși, ca om, s-a mai înfricoșat și Sf. Ap. Petru în prigoane, la bătrânețe a confirmat marea iubire, fiind răstignit cu capul în jos, așa după cum a cerut.

Ce păcat că iubirea lui Iuda a eșuat pentru veșnicie! La fel ca și cei mai mulți din neamul său, el nu a înțeles iubirea lui Hristos, Care n-a venit să-l dezrobească politic pe Israel de sub stăpânirea română, ci a venit să dezrobească toată suflarea, din păcat. Iuda spera să-i fie lui Iisus un ministru de finanțe și ciupea din punga cu bani a ucenicilor, pe care o purta. Satana, speculându-i slăbiciunea, l-a determinat să-L vândă pe Hristos potrivnicilor Săi cu treizeci de arginți, ca să-și recupereze slujirea de trei ani. Iisus nu a deconspirat cu duritate în fața celorlalți ucenici odioasa vânzare, ci l-a așteptat în repetate rânduri să și-o mărturisească. Atunci când s-a împărtășit însă cu Preasfântul Trup și Sânge al Domnului, fără să-și spovedească vânzarea, satana a primit dezlegare să intre în inima lui și a ieșit Iuda de la Cină, ca să le arate la răstignitori locul unde avea să meargă Iisus la rugăciune și să-L vândă cu sărutarea vicleană. Cu toate acestea, Iisus Hristos i-a mai acordat încă o șansă, lăsându-l să își dea seama că a vândut sân-

Părintele Arsenie Boca. Mărturia mea

ge nevinovat. Dar iuzile de preoți de la Templu, colaboratorii satanei, i-au zădărnicit această șansă, prin cuvintele: „Ce ne privește pe noi? Tu vei da seama!”. Deși vor da și ei seama, cu vârf și îndesat, la Judecată! Și așa au umplut cu vârf păcatul împotriva Duhului Sfânt, aruncându-l satana pe Iuda în funia spânzurării și pierzându-l astfel pe vecie. Aceasta a fost nemăsurata durere a lui Iisus.

Sfântul Dimitrie al Rostovului, care a alcătuit, de la Duhul Sfânt, Psaltirea Maicii Domnului, afirmă că pe Iisus L-a durut cel mai mult durerea Preaiubitei Maicii Sale. Apoi, L-a durut nerecunoștința multora care nu s-au pocăit nici după ce au cunoscut nemăsuratele batjocuri și chinuri la care a fost supus, pentru ispășirea păcatelor noastre și, mai ales, ale mele.

Hristos a Înviat, ca un Biruitor, și S-a arătat multora vreme de patruzeci de zile și ne-a lăsat chemarea Sfintei Liturghii, spre care ne cheamă iară și iară după spovedania noastră. Aceasta este ultima șansă pe care ne-o acordă dumnezeiasca Dragoste, cu lacrimile Maicii Domnului, care amână ivirea antihristului. Acum, simțim că este cazul să ne spovedim și, cu dezlegarea duhovnicului, să ne împărtășim mai des, în această „vreme potrivnică lui

Pr. Petru Vamvulescu

Hristos", cum remarcă și Sfântul Nectarie de Eghina.

De aceea, Părintele Arsenie nu I-a cerut lui Dumnezeu, ca Iezechia Împăratul, lungirea vieții pământești, deși putea, ci a scris personal, pe crucea sa de la Prislop, încheierea vieții pământești, 1989. Părintele Arsenie a văzut de atunci că „nu ne facem mai buni”, cum mi-a spus mie și lui Gheorghe Moraru din Ucea.

Cuvânt de încheiere

Tot ceea ce am scris în această mărturie a mea susțin și răspund, ca Preot, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor și scrise să rămână!

Aceasta-i lupta cea bună, plăcută lui Dumnezeu – cum scrie Sf. Ap. Pavel către Timotei –, prin care devenim vase alese ale Sfântului Duh, Care suflă unde vrea, prefăcând pământul în Cer.

Să strigăm – cum scrie Psalmistul –, cu ierarhii noștri: „Doamne, Doamne, caută din Cer și vezi și cercetează lumea aceasta, pe care a zidit-o dreapta Ta și o desăvârșește pe ea și o vindecă”.

Unii intuiesc că *gura de rai* s-ar fi întins și peste plaiurile țării noastre, cum afirmă Balada Mioriței, dar s-a pierdut prin invidia dintre noi, ca și a celor doi ciobani din străvechea baladă, care au plănuit să-l omoare pe cel de-al treilea confrate. De

Pr. Petru Vamvulescu

aceea ni l-a trimis Dumnezeu pe Părintele Arsenie, ca să nu ne pierdem credința și Neamul, ci să înviem prin Hristos și prin Maica Domnului, ca pasărea Pheonix din vechea cenușă.

Maica Domnului plânge în taină lângă Sfânta Cruce de la mormântul Părintelui Arsenie de la Prislop și ne cheamă din ră-tăcirea și învrăjbirea cea veche, ca să nu se împlinescă și cu noi cuvintele lui Iisus din Sf. Evanghelie: „Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am vrut să adun pe fiii tăi, cum își adună cloșca puii sub aripi, dar nu ai vrut!”.

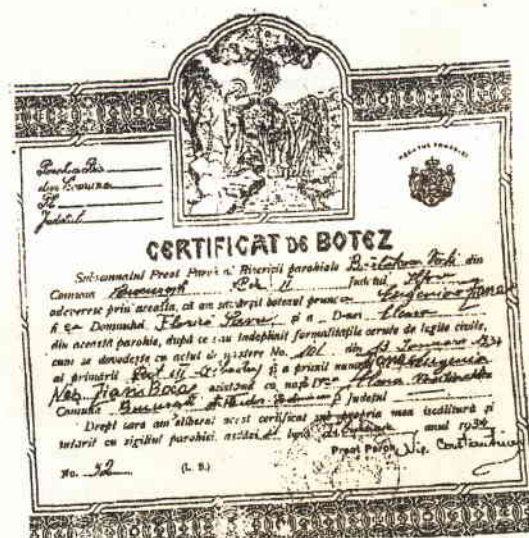
„Să pătimim împreună cu Hristos, ca să înviem împreună cu El”, cum zice Sf. Pavel.

„Să ne iubim unii pe alții, ca într-un gând să mărturisim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh!”

„Veniți de luați Lumină, din Lumina lui Hristos, care luminează tuturor, prin Sfinți, ca să nu vă cuprindă întunericul!”

Sfintele Paști 2012

Anexă

Certificatul de botez
al Zianei Eugenia Savu

Cuprins

„Mă', Petre, tu prea multe ai învățat de la mine...”	5
„Nimeni nu ieșea de la Părintele ne- mângâiat și neluminat”	11
Cum l-am cunoscut pe Părintele Arsenie Boca	17
... Mărturii, minuni și ziceri pentru mai târziu	27
Părintele Arsenie și copiii	93
Părintele Arsenie Boca și Părintele Ilie Cleopa	97
Taina celor trei iubiri	101
Cuvânt de încheiere	105
Anexă	107